

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!

Jen svorným Bůh zehnává.“
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roc. (Vol.) XI. — Číslo (No.) 2.

Sobota (Saturday) 4. 1. (January) 1986

Josef Koláček

A ten Metoděj ne a ne dát pokoj... SVATÝ!!!

Vy se jen usmíváte. Vy si myslíte, že malují jen straky na vrbu. Ale já to mám všechno doloženo. Vidíte, jak se ten fascikl nadouvá. Brzo to bude celé kilo papíru. Jako bychom neměli dost všelijakých šlamastyk. Ještě ten zakuklený mnich namí chybět. My ale máme v jeho kádrovém materiálu, že byl něco jako krajsky tajemník, a to už je nějaké zvíře. Ta kutna byla stejně jen na oklamání německé kontrarozvědky.

Vám se to ironisuje, hošánkové z „Il Sabato“, když si sedíte někde v Milaně v chládku za jemného vrnění klimatizačního zařízení, zatímco za okny upaluje slunce, ale kdybyste to měli za krkem jako já, pak by vám vyrazily na čele kapky potu a přitom jezdil mráz po zádech, jen kdyby se někdo otírel o jeho jméno. A to, prosím, bdělost a ostražitost mám v krvi. Jistě, mám moc, stačí jen zvednout telefon a moji sokolici vyrazí k plnění úkolu, ale s takovým neviditelným elementem, jako je ten Metoděj se neda skoncovat nějakou nakládačkou nebo razí, natož pak škrtem pera. Nahoře sice nezaspali, zavezali vyrobili „Pokyny a směrnice“. Dobře vědí, že nepřítel nikdy nespí. Rozdělili úkoly, všem krajům, okresům, školám i vědeckým ústavům, straně, až do základních organizací, novinám i televizi, ale v tom je právě ten háček. Bude se zase jen plnit další úkol, aby se mohlo odfajkovat - splněno. Nepůjde to do hloubky. Takových fermanů chodí, že jeden neví, kde mu hlava stojí a jak má pak rozeznat, co tu hrozí. Kdo si to v tom galimatyáši vezme k srdci? A pak mi to dají za stranický úkol... ty už si s tím budeš vědět rady, vždyť už zatočilš s jinými pašáky. Taková prkotina tě jen polehává za

uchem. Při ní si docela odpočineš a ještě se blejskneš před někým hodně nahore.

Vy si, hošánkové, tam někde za bukem v Itálii brousíte svou ironii; chtěl bych vás vidět, jak byste bojovali s neviditelným nepřítelem. Nadepíšete si klidně svůj článek: „Zatkněte Metoděje!“ Kdyby to slo, nebylo by nic snazšího. Prokurátor by mi to podepsal. „Jenomže tento chlapík se zatknout nedá. Mysleli jste si, že přeháním s tím neviditelným nepřítelem,“ ale i tak jste klepli hřebík na hlavičku. Zde je na místě ráznost, žádné hraní, prostě, jak to děláme se všemi křiklouny, od chartistů až po katolíky, jenomže...

„Ve východní Evropě pracuje nový kontrarevolucionář. Odhalilo jej nedávno politbyro

československé komunistické strany. Žil však před jedenácti sty léty. Jmenuje se Metoděj, biskup a svatý, apoštol slovanských národů, spolu s Cyrilem.“ Pěkně pracuje! Kuje pikle a hrozně potměšile... na to jste při svém novinářském šermu slovy ani nepomysleli. Já to však nesmím spustit se zretele. Já tomu musím přijít na kobyliku.

Vezměte si třeba tu velehradskou pouť v dubnu. Ještě že ji udělali ve všední den. Nemuseli jsme platit nedělní příplatky příslušníkům, a zasloužené, vždyť by pak měli desetkrát více práce. Ale i tak si nemohli zajít na pivo nebo si hodit šlofíčka. Těch panáčků tam přišlo přes tisíc a vůbec se neptali církevních tajemníků na dovolení, zda smějí obléct ty své hábity. Jako by už nebyli pětatisícet let smazáni ze stránek dějin, mýrnyxtýrnyx se navlečou do těch řeholních hábitů a provokují. Nemá v tom prsty ten Metoděj? Ale kdyby jen ti

panácci? ono se tam sejde lidi jak na jarmark a chovají se jako by neprodělali ani jedno školení; křičí si jako na prvního máje, ale kdysi, ne jako v posledních letech, kdy to nemá žádnou revoluční síťavu, jenomže oni skandují: „My chceme věrné biskupy a kněze.“ I našim sokolíkům došlo, že je to provokace, ale marně hledali v davu, kdo by to organizoval. Oni křičeli všichni. A pak ještě: „My chceme papeže tady.“ Jestli tohle není pobuřování, když z novin i z televise dobře vědí, že strana a vláda zamítla ten bláznivý nápad starého kardinála, který papeže pozval, aby sem přijel. No, to by to tu dopadlo. Kde bych sehnal tolik mancaftu? Ještě že naši skalní nedají na nějaké povídání o špatném dojmu ve světě. Dojem nedojem, aspoň je trochu pokoj.

Nevím, zda za tím není nějaká záhadná diplomacie nebo jen málo bdělý orgán na hlavní cenzuře v Praze, ale nechat projít

ten dopis polského papeže do rukou kardinála Tomáška, za to bych serval kdejakého svého podřízeného. Ale oni se tam v Praze tváří, jako by to bylo jen nějaké smítko. Pěkné smítko! Měli jste slyšet, jak bourila velehradská basilika potleskem, když pražský arcibiskup dočetl ten papežův list. Měli byste vidět, jak se to červenalo v textu, když mi ho naši odborníci vrátili z expertízy. On to ten papež umí mluvit zbožně o svatých a o dávných časech, a všichni rozumí, nějakým šestým smyslem, nebo čtou mezi řádky, že mluví o dnešku, že prostě štye. No vezměte si takovou větu: „Nebáli se bojovat a trpět pro tyto zásady. Svůj cíl a oporu a sílu viděli v Bohu.“ A tak prý kladli základy nové společnosti, nové spravedlnosti a míru. Já nemám žádné vysoké školy, ale hned tu větrím nějakou kontrarevolucí. Stačí abych domyslel, oč chce takový biskup bojovat a kvůli čemu trpět, a že (Dokončení na str. 5)

Oba tyto obrázky už znáte: ten první zachycuje sv. Otce Jana Pavla II. při podpisu jeho encykliky „Apoštolé Slovani“, vydané loňského roku k 1.100. výročí smrti sv. Metoděje, a ten druhý sleva je záběr z jubilejních slavností na moravském Velehradě v neděli 7. července 1985. - A jak to všechno soudruhům komunistům v Praze a v Bratislavě „dalo zabrat“, o tom si přečtete zprávu Otce Josefa Koláčka S.J. z Vatikánského radia.

Sloupek informací

**o tom, že čs. občané nesmějí vědět,
kolik má Československo
tankových a dělostřeleckých divizí,
kolik tisíc sovětských rudoarmějců
Československo „dočasně“ vyjídá,
kde jsou umístěny
sovětské nukleární střely a chemické zbraně
a o mocenských poměrech v Tichomoří.**

Tajemství? Pro koho?

Československá lidová armáda má pět tankových a pět motostřeleckých divizí; Střední skupina sovětských vojsk na našem území se skládá ze dvou tankových divizí a tří motostřeleckých divizí. V případě války by se Střední skupina změnila ve Střední frontu v síle patnácti divizí, zařazených do dvou vševojskových a jedné tankové armády. Střední fronta by měla i svou leteckou armádu - sto padesát sovětských a pět set československých letadel. Českoslovenští generálové by veleli nejvyšší divizím; všechna vyšší velitelská místa by obsadili sovětské generálové. Všechny štáby jsou už u nás, jenom štáb sovětské 8. gardové tankové armády sídlí v Zitomiru a zajíždí do Československa jen na inspekce; letecky může být přesunut na místo určení za dvě hodiny. A tak dále.

Tajemství? Pro koho?

Tajemství? Pro koho? Na

Západě se toto a mnoho jiného můžete dočíst např. v knize bývalého vysokého sovětského důstojníka Viktora Suvorova „Sovětská armáda - jaká je“, v originálu „Inside the Soviet Army“. Na západoněmeckých silnicích uvidíte ukazatele směru třeba 1. horské divize Bundeswehru, nebo k základně 237. peruti amerického taktického letectva. Je známo, kde jsou rozmístěny rakety Pershing, kde křížují střely a tak dále. Základní dislokační údaje se tu prostě vůbec nepovažují za vojenské tajemství. V Československu a dalších komunistických státech je zato tajné všechno: nejen třeba, že velitelství letectva sídlí v krytech pod Černým vrchem v Praze na Smíchově, ale i počet tankových divizí a vlastně i to, že československé tankové divize jsou vyzbrojeny tanky.

Při jedné z konferencí o odzbrojení došlo k zábavné a typické epizodě: vedoucí sovětské delegace požádal mezi

čtyřma očima svého amerického partnera, aby v plénu konference neuváděl čísla o stavu sovětských ozbrojených sil a jejich výzbroji; vysvětlil mu, že tyto údaje smí znát jen on, vedoucí delegace, ne ale její řadoví členové, oni k těmto tajným informacím - známým na Západě! - nesmějí mít přístup.

A tak se tedy utajuje. Před kým? Československý občan nesmí vědět, kolik má Československo tankových a motostřeleckých divizí, kolik je u nás „dočasně“ umístěno divizí sovětských, kde jsou postavení sovětských řízených střel a kde sklady chemických zbraní - vesměs informace, jaké zde na Západě najdete nejen v odborných publikacích, jako je zmíněná Suvorova kniha, ale i v denním tisku. Na sovětských i československých štábech samozřejmě vědí, že tyto a další a další informace jsou na Západě dobře známy, ale o Západě v tomto případě tolik nejde. V komunistických zemích se utajuje především před vlastními občany.

Jednou za pět let se vyhodí desítky miliónů korun za mohutnou vojenskou přehlídku, při níž padnou také uznaná slova o práci československých zbrojovek, ale ani tehdy se nesmí mluvit konkrétně o tom, co se vyrábí např. v Dubnici, Martině, nebo Strážném, třebaže to přece vědí nejenom místní lidé, a ačkoliv je to už dávno známo za hranicemi. Propaganda, která jindy tolik zdůrazňuje i hodně problematické úspěchy, vůbec nebere na vědomí snad jedině odpověď československého průmyslu, které si uchovalo světovou úroveň. Je snadno pochopitelné, proč se v nějakém tom Rudém právu tolik píše o rozmístění amerických raket v západní Evropě; komunistické režimy potřebují vyvolávat

pocit ohrožení zvenku. Ošidnější už je to s reportážemi o demonstracích západních pacifistů u raketových základů a letišť; čtenáře komunistického tisku musí napadnout, jak vlastně se ti pacifisté dozvěděli, že tam či onde mají být rozmístěny třeba Pershingy. Tuze dobře ví, že není radno se vyptávat, kde jsou v Československu sovětské rakety, zajímat se, co se skrývá u Zvolena, Olomouce a Milovic nebo v brdských lesích. O tom se v Rudém právu nikdy nedočtou.

Vysvětlení utajovací praxe najdeme u málo citovaného marxisticko-leninského klasika. Kdysi visel na každém rohu Stalinův výrok, že - cituji - „Mír bude ubráněn a zachován, vezme-li lid všech zemí věc míru do svých rukou a bude-li ji bránit až do konce.“ Tečka, Stalinovi nástupci si uvědomili, jak dvojsečná zbraň je mírová politika a co by se mohlo vyvinout z mírového hnutí.

Stačí, aby hlouček italských pacifistů v Praze rozvinul transparent s nápisem, vyzývajícím k odzbrojení na Západě i Východě, a zalarmuje to celou pražskou bezpečnost. Pečlivě režimovaná mírová shromáždění, slavnosti a pochody, to ano, ale nějaká spontánní akce? Co kdyby po Italech začal demonstrovat ještě někdo jiný? Nikdo sice nepomyslel třeba na velikonoční mírový pochod do Milovic, v němž by se desetitisíce dožadovaly odzbrojení a odchodu sovětských vojsk, a účastníci takového pochodu by se ani nedostali na shromáždění, ale strach má velké oči. Co kdyby i ten československý lid uposlechl Stalinova podnětu a skutečně začal brát věc míru do svých rukou?! Proto se preventivně utajuje. Je nežádoucí, aby československá veřejnost věděla, že republika má pět tankových a pět motostřeleckých

divizí, které by se v útočné válce staly součástí sovětské Střední fronty, a naše území tedy základnou agrese; právě tak je nežádoucí, aby se vědělo, kde všude u nás se vyrábějí zbraně nejen pro vlastní armádu a pro země Varšavské smlouvy, ale také na vývoz pro nejrůznější podvratná hnutí a do diktátorských režimů v několika světadílech.

Když se mluví o odzbrojení a o snižování stavu armád, je obzvláště aktuální připomenout, jak tomu je s československým zbrojením a s československou armádou. Protože opravdový mír není jen věcí mezinárodních smluv a vztahů, ale také poměru mezi vládou a občany; mezinárodní kontrola se těžko provádí ve styku s vládou, která nepřipouští kontrolu vlastní veřejnosti a vlastním svobodným tiskem; mezinárodní důvěra je sotva představitelná v situaci, kdy jisté vlády nedůvěřují vlastním občanům a kdy občané nemohou důvěřovat vlastní vládě.

Vilém Hejl

□
Mocenské poměry v Tichomoří

Za dva roky tomu již bude 200 let co se kapitán Arthur Phillips s jedenácti loděmi plavil kolem mysu Dobré naděje směrem k nově objevenému kontinentu v jižním Tichomoří. Na lodích s ním bylo 717 trestanců a 210 vojáků, námořníků a důstojníků. To byli první evropští emigranti, zakladatelé nového národa a státu, který nakonec dostal jméno Austrálie. Cizorodá společnost násilně deportovaná a nedobrovolně přesídlená ze severní polokoule, našla svůj nový domov v nejjihnějším světadílu.

Tato britská kolonie se časem vyvinula v Australský Commonwealth, nový státní útvar, jehož (Dokončení na str. 11)

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVA KAŽDOU SOBOTU:

„VELEHRAD“, ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO,

PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:

CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWDALE AVE. CHICAGO, ILL. 60623

Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: **Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.**
s redakčním kruhem

POSTMASTER: Send address changes to:
HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, Ill. 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, ILL.

Subscription prices: Roční předplatné:

BY MAIL: In US per year \$30

To Canada per year US \$33

Overseas per year \$35

BY AIR MAIL: \$30 + AIR STAMPS

Právní poradce a zástupce: **Henry T. SYNEK**
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

January 4, 1986 — Vol. XI, No. 2.

Vděčně upřímná vzpomínka

na předčasně zesnulého českého novináře,

původního tvůrce našeho „Sloupku informací“,

který téměř celých pět let pravidelně psal a redigoval, pana

Jaromíra A. NETÍKA,

který zemřel před pěti roky v Ciceru, Ill. v předvečer Tříkrálový.

Protože teprve teď, když jej musíme už po pět let dělat sami, vidíme, kolik hodin zabere četba potřebného materiálu k poctivému napsání „Sloupku“, jsme mu tím vděčnější za jeho věrnou spolupráci při našich ne zrovna snadných začátcích s Hlasem národa v lednu 1976.

Vzpomeneme si na něho modlitbou v sobotu 4. ledna v předvečer výročí jeho úmrtí při našich českých bohoslužbách v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Rozina NEHASILOVA
jménem rodiny

Vděčná
Redakce Hlasu národa

1981

5. ledna

1986

Začátek české doplňovací katolické školy Josefa kardinála Berana a zároveň poděkování.

Sobotní česká doplňovací škola Josefa kardinála Berana začne po vánočních svátcích v sobotu 11. ledna v 1:00 P.M. v místnosti farní školy Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Doufáme, že jste radostně prožili milostiplné svatky Kristova narození a teď na počátku roku 1986, že se zase společně dame s chutí do práce.

Budeme pokračovat ve vyučování náboženství, řeči, trochu zeměpisu, dějepisu a zpěvu v naší mateřtině, aby si děti její znalost osvojily a zachovaly v naší nové vlasti americké. Proto prosíme opět rodiče, aby byli tak hodní a jako dosud nam v tom pomáhali. Za krátkou dobu sobotního vyučování, není toho možno mnoho zvládnout, spíš dát směrnic, v kterých je nutné doma pokračovat. Ovšem bez českého mluvení a čtení doma je to daleko těžší. Z kladného výsledku budeme mít potom všichni radost. Však si dozajista vzpomínáte, jak jsme všichni byli pyšní na ty koledničky a koledničky, kteří nám ty naše krásné koledy na vánoční besídce, kterou měli v neděli 15. prosince odpoledne v sále Veléhradu s takovým elánem zazpívali. Měle vás překvapili, že se tím některým dlouhým koledám naučili z paměti a za doprovodu klavíru je tak pěkně zazpívali.

Prožili jsme všichni dohromady alespoň na chvíli atmosféru křesťanské vánoční tradice našeho vzdáleného, ale stále nám tak drahého domova. V duchu jsme byli u našich milých s kterými jsme kdysi tyto radostné svátky v rodinném kruhu slavovali. Teď jen na fotografiích jim můžeme alespoň poslat naše ratolesti, aby viděli, že nezapomínáme, a že naše křesťanské národní tradice se jim snažíme zachovat a předávat i v USA.

Děkujeme proto rodičům, kteří nám věrně děti do sobotního vyučování vozí, a kteří s dětmi doma na toto radostné

vystoupení koledy trpělivě opakovali. A potom samozřejmě dětem, které - aby udělaly Ježíškovi a nám radost, se koledy tak pěkně naučily. Anděl, jak jsme zjistili si je všechny „zapsal do zlaté knihy“. Jsou to: Martinec Cinke, Vlastička a Jája Dvořáková, Petr Formanko, Karlička Chrobáková, Petr a Jakubka Kazilovi, Kristýnka Lálová, Janička Lorenzová, Nick Mankoš, Erich Pleska, Jana a Majka Pospíchalovy, Anička a Mařenka Raťajovy, Pierš Ronan, Kathy a John Svobodovi. Doufáme, že pilnou docházkou do sobotního vyučování a snažením se o udržení a zdokonalení znalosti naší mateřtiny zůstanou všechny vaše děti zapsány ve zlaté knize až do konce letošního roku, a že žádné z nich se neobjeví v čertově černé knize za to, že českou školu z lenosti vynechávalo.

Děkujeme též všem vám, kteří jste věrně mezi nás přišli, abyste svým uznalým potleskem odměnili děti za jejich snahu a povzbudili je k další vytrvalé práci.

Bylo nám velmi milé a měli jsme velkou radost, že mezi nás přišel bývalý opat kláštera v Lisle Njd. Otec Valentine Skluzáček, O.S.B., který strávil toto hezké rodinné odpoledne s námi. Vystoupení dětí se mu velmi líbilo, však jim také mnohým blahopřál.

Naše díky patří rovněž Mikuláši, který nás opět se svým nebeským průvodem navštívil, děti vyzkoušel a podělil dárky. Necht' radost očí nedočkavě čekajících dětí je mu odměnou za jeho každoroční obětavost.

Končíme poděkováním našim věrným hudebním doprovazečům Ludvíku Raťajovi, dětský zpěv koled doprovázel na klavír, a Ludvíku Pospíchalovi, který nám je pomáhal v sobotní škole učit.

Vyprošujeme vám všem hojnost Boží ochrany do roku 1986 a doufáme, že Pán Bůh dá, abychom se všichni zase sešli na vánoční školní besídce našich dětí příští vánoce.

Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
Prof. Františka Uhlířová

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXVIII. REPRESENTAČNÍ PLES XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jak jsme již předbežně několikrát oznámili, sdružené československé organizace metropolitního Chicaga pořádají tradiční REPRESENTAČNÍ PLES - pořadím již dvacátý osmý - v sobotu 8. února 1986 ve velké taneční dvoraně Union Hall, Joliet Route a La Grange Road v Countryside, Ill. Ples je připravován v mimořádném rozsahu a s velkým nadšením, aby byl opět velkou společenskou událostí našeho krajanského života chicagské oblasti v duchu našich národních tradic, jak tomu bývalo za dob svobody naší rodné vlasti.

Ples bude zahájen přesně v 8:30 hod. večer proménádou a valčíkem a pak bude ihned následovat tradiční uvádění debutantek plesu s tanečním doprovodem naší mládeže. Tento pěkný program, který je součástí Representačního plesu už po dobu 25 let navštěvuje a bude řídit známý taneční mistr Zdeněk Machálka. Pro letošní ples se přihlásilo 6 mladých dívek pro jejich prvý společenský debut.

K tanci budou opět vyhrávat dvě hudby, tradiční dechová a moderní taneční orchestr za řízení oblíbeného kapelníka George Pichy, které jistě uspokojí všechny návštěvníky plesu. Vyborna domácí kuchyně bude dobře zásobena oblíbeným a chutným českým jídlem; bude otevřena již od 7. hod. večer. Rovněž i bar bude dobře zásoben domácími a importovanými nápoji.

Vstupné je \$10,- za osobu. Poněvadž se očekává i letos mimořádně velká návštěva, doporučujeme, abyste si včas zajistili rezervaci stolu a zakoupili vstupenky. Předprodej a rezervace je u fy: Weber Travel Agency, 6805 W. Čermák Road, Berwyn, Ill. 60402, ☎ 749-1346.

Zveme Vás, milí přátelé, k návštěvě našeho XXVIII. Representačního plesu. Věříme, že naše pozvání neodmítnete a přijdete mezi nás stravit příjemný večer, v družné a přátelské zábavě.

Těšíme se na shledanou s Vámi v sobotu 8. února 1985.

XXXV. REPRESENTAČNÍ PLES OBLASTNÍHO VÝBORU ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Mnozí z vás dostali poštou naše srdečné pozvání na náš letošní XXXV. Representační ples, který se koná v sobotu 25. ledna 1986 v tanečním sále předního chicagského hotelu The Ritz Carlton, 160 East Pearson Street.

Cestou krajanského tisku zveme na náš již XXXV. Representační ples celou naši krajanskou veřejnost i všechny ty, jejichž adresy nemáme a nemohli jsem jim tedy naše pozvánky poslat.

Plesové přípravy jsou v plném proudu. Naše letošní debutantky navštěvují již v Sokole Stickney své představení se krajanské veřejnosti a polonézu, kterou se svými tanečníky předvedou. Rovněž taneční skupina Beseda/Domov za vedení Jana Uhlíře a Zdenky Židlické připravuje nové tance pro své vystoupení v programu večera.

Předsedkyně plesu Vlasta Vrázová s grafikem Milanem Košářem pilně pracují na upomínkové plesové knížce, kterou jako vždy účastníci večera obdrží.

Oblíbená „Bill Scott Orchestra“ - dobře známa ze svých vystoupení při společenských

událostech chicagské oblasti, a při které se návštěvníkům našeho loňského plesu tak dobře tančilo - zprjemní náš slavnostní večer pečlivě vybranou hudbou.

Naše letošní půvabné debutantky svým vkusným způsobem společnosti představí naši osvědčení „Master & Mistress of Ceremonies“ Dennis & Mary Ann Sadilek.

Koktajly (cash bar) se podávají od 6 hodin večer; večer začne v 7:00 hodin. Cena lístku včetně večere \$50.00 O rezervaci volejte laskavě kancelář ČSNRA v úředních hodinách od 9:00 A.M. - 2:00 P.M. (☎ 656-1117). Šeky vystavené na Oblastní výbor ČSNRA zašlete laskavě na adresu:

2137 So. Lombard Ave., Room 202, Cicero, Ill. 60650 - 2081.

Lístky je nutné zaplatit předem dnem plesu. Buďte tak hodní a neodkládejte své přihlášky! Pozvete na ples své přátele a známé jistě si z něj odnesou krásné vzpomínky do budoucna.

Zveme Vás co nejsrdečněji, abyste přišli s námi prožít radostnou atmosféru tohoto slavnostního večera, který se stal tak velmi významnou událostí společenského života naší zdejší národní větve.

Za Oblastní výbor ČSNRA
Vlasta Vrázová, předsedkyně
s plesovým výborem.

Čs. národní rada americká Oblastní výbor Chicago

srdečně zve na

XXXV. REPRESENTAČNÍ PLES

pořádaný v sobotu večer

25. ledna 1986

v plesové síni hotelu

THE RITZ-CARLTON CHICAGO

160 East Pearson Street

PŘEDSTAVENÍ DEBUTANTEK 1986

Vystoupení taneční skupiny Beseda/Klub Domov

Hraje známý orchestr Bill Sott

VEČERNÍ ÚBOR

Koktejly v 6 hod. večer (bar za hotově)

Večere v 7 hod.

Vstupné včetně večere \$50.00

Prodej vstupenek a rezervace stolu v úřední době ČSNRA

7656-1117 - Úřední hodiny 9.00 A.M. - 2.00 P.M.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Ra
kouska. — Zadejte v obchodech a
restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1848

Pravidelné české bohoslužby
jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru, Ill. • 2414, S. 61st. Ave.

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

ZJEVENÍ PÁNĚ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, dnešního dne jsi zjevil — svého jednorozrozeného Syna pohanům, — kterým svítila na cestu hvězda. — My už tě poznáváme světlem víry a prosíme, — doved' nás až k blaženému patření — na krásu tvé velebnosti. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Oucha svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE (Iz 60, 1-6)

Vstaň, rozsviť se. Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tmia zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však září Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet ve tvém světle a králové ve tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: tito všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech přinášeji tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť zaleje tě bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Madianu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato, kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 3, 2-3a, 5-6)

Bratři! Slyšeli jste, že mi z Boží milosti bylo svěřeno poslání pro vás. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno tajemství.

V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí z osvětlení Ducha, že totiž také pohané mají stejná dědičná práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení; dostává se jim toho skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE (Mt 2, 1-12)

Když se narodil Ježíš v Judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: "Kde je ten právě narozený král Židů? Neboť jsme viděli jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit."

Když to uslyšel král Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém; i svolal všechny velekněze a zákoníky lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.

Oni mu odpověděli: "V Judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka:

'A ty Betlémě v zemi judské,
nikterak nejsi nejmenší mezi knížaty judskými,
neboť z tebe vyjde vévoda,
který bude pastýřem mého lidu, Izraele.'

Tedy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: "Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych i já přišel a poklonil se mu." Oni krále vyslechli a dali se na cestu.

A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; i padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary — zlato, kadidlo a myrhu.

Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odecestovali do své vlasti.

Tomáš Špidlík:

Láska křesťanská a láska pohanská

Postavme proti sobě dva úsudky naprosto odlišné. První vyslovil literat, který si poprvé přečetl v překladu Platónovo „Symposion.“ Byl prostě nadšen. „Něco tak krásného jsem ještě nikdy necítil. Křesťané tvrdí, že evangelium je poselství lásky, ale tak krásné myšlenky o lásce, jako jsou u Platóna, jsem dosud nikde v kazání neslyšel. A Platón byl pohan.“

Uplně opačný je názor vyslovený v knize luterského biskupa ze Skandinávie A. Nygrene, která kdysi způsobila velký rozruch. Titul je „Eros und Agape.“ Jsou to dvě řecká slova pro lásku. Ta první je pohanská - „eros“. Druhá je křesťanská - „agape.“ Znamenají něco docela jiného. Bohužel, a to je mínění autora spisu, lidé ten rozdíl nepochopili a tak se stalo, že je v křesťanské lásce dodnes mnoho pohanských platónských ponětí. Naše křesťanství není čisté, ale je poročtené. Velkou vinu prý na tom mají řeční církevní Otcové.

Problém, který vysvětluje z těchto dvou protichůdných tvrzení je ovšem velice aktuální. Vždyť i dnes se ptáme, co je vlastně typicky křesťanského v lásce, po čem mají lidé poznat, že jsme učedníci Kristovi. I nám se zdá, že jini jsou daleko před námi. Byli si toho problému vědomi v prvních křesťanských dobách?

Abychom se lépe zorientovali, pokusme se napřed krátce shrnout to, co píše o lásce Platón ve svém Symposiu. Symposium je dnes okřídlený výraz pro vědecká a literární setkání. Samo slovo je prostější: znamená sejít se u skleničky k vypití dobrého vína. Přitom se ovšem mluví. Filozofové mluví o vznešeném. Proto v Platónově Symposiu se mluví o lásce, a nejhezčí výroky se kladou do úst Sokratovi.

První otázka zní: Jak je to možné, že člověk vůbec něco nebo někoho miluje? Odpověď je v tom, že nemáme co patřit k naší dokonalosti. Toužíme po tom, co bychom rádi měli. Tato láska - řecky eros - tedy

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poctivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

znamená toužit. Lidé ovšem touží po mnoha vědech, které nemají: po penězích, po jídle, po pohybu, po děvčatech, děvčata po chlapcích, po umění. Platón je však přesvědčen, že všechny tyto lásky jsou jenom na chvíli. Člověk by chtěl mít pro sebe všechno dobro, všechnu krásu, všechno, co je vznešené. Krása celá a nerozdělená je v Bohu. Proto člověk přirozeně touží po Bohu. Všecky ostatní lásky jsou jenom náhražkou touhy po Bohu. A dá se podle Platóna říci, že je člověk tak velký, jak velká je jeho láska. Duševně malí lidé touží po malých věcech. Ten, kdo miluje moudrost, miluje Boha víc než všechno ostatní.

Zní to velmi křesťansky, ale je v tom přece jenom háček. Taková láska touhu po něčem, co nemáme, nezažene ani neuspokojí, poněvadž nám stále něco chybí. Jen Bůh má všechno a po něm netouží. Z toho plyne ovšem logicky něco, nač nejsme zvyklí: Platónův Bůh nemiluje a nemůže milovat nikoho a nic kromě sebe. Lidé milují Boha, ale Bůh nemiluje lidi. Přitahuje je jako slunko, které září na obloze. Dodnes říkáme lásce, která je jenom z jedné strany: láska Platónská.

Bůh tedy nemiluje a přitom je velmi šťastný. Není tedy štěstí v lásce, protože toužit znamená vyznat, že něco nemáme. Štěstí je podle Platóna v soběstačnosti: nikoho nepotřebovat a po ničem netoužit; jakýsi „fakirský ideál“; indická nirvana, to je štěstí podle Platóna.

Vydíme tedy, že Platón krásně začal, ale že tu jsou závěry, které rozhodně nejsou křesťanské, a nezní dobře ani

usím každého normálního člověka. A přece jsou docela logické. Plynou z toho, co bylo řečeno na počátku.

Cím to je, že se nauka evangelia tolik od Platóna liší? Začíná totiž z jiného konce. Začíná tím, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna za jeho spásu. Bůh se v 1. listě sv. Jana definuje jako láska. Je to ovšem poselství, které Platón neznal a které výslovně popíral. Ale není pak učení evangelia proti zdravému rozumu? Jak Bůh může milovat svět, když po něm netouží a nechce mu? To je logicky nemožné, dokud zůstaneme při pojmu lásky, jak ji známe z filosofie. Otcové církve si toho byli dobře vědomi. Proto se neodvažovali říci řecky, že je Bůh eros. Dokonce ani zosobněný Eros v řecké mytologii není podle Platóna Bůh: je to jen jakýsi démon, který se narodil z matky Nouze a z otce Nebe, tj. z touhy. Křesťané, když mluví o Bohu, užili docela jiného řeckého výrazu: agapé. Slovo agapao neznámá lásku, ale dává, hostit.

Jestli tedy Bůh miluje svět, pak to není proto, píše sv. Irenej z Lyonu, že by po světě toužil. Nema rád lidi, protože by je snad potřeboval. Ale chce jim dát něco ze svého vlastního přebytku, aby byli šťastní, jako je šťastný on sám.

Velmi prostě by se rozdíl mezi těmi dvěma láskami dal vyjádřit asi takto: jedna znamená toužit a brát, druhá znamená mít a dávat. Jsou to tedy dva odlišné postoje ke světu a k lidem. Krásna je pasáž ve spisech sv. Augustina o dvojí lásce, která zbudovala dvě města, město

Our 103rd Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conven-
ience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

nebeské a město pozemské.

Křesťané pak mají být jako učedníci Kristovi, poznatelní podle toho, že spíš dávají než berou. Jako klasický příklad křesťanské lásky udává sám Ježíš lásku k nepříteli. Budete-li milovat jenom své příbuzné a přátele, čím se lišíte od pohanů? Každý člověk totiž přirozeně touží po rodině a po přátelích, tedy i pohane. Po tom, abychom měli někoho nepřitelem, tj. aby nám dělal zle, nebo aby nám byl nepříjemným, po tom ovšem nikdo netouží. Jestli ho Bůh přesto miluje, pak je to jenom proto, že i jemu chce něco dát ze svého vlastního štěstí, a že ho považuje za nešťastného, který potřebuje pomoci. Pak, dodává Kristus, budete praví synové nebeského Otce, který dává slunko a dešť dobrým i zlým.

Dvoji láska je tedy dostatečně ohraničena dvojitým řeckým výrazem, dvojitým slovem. Začínáme tedy být nakloněni k tomu, co napsal Nygren ve své knize „Eros und Agape”. Eros je egoistický, chce jen sebe a sobě, tedy je nekřesťanský.

Agapé je umění dávat dobro, tedy je to láska křesťanská. Tu první bychom tedy měli v sobě vyhubit?

Tak jednoduše to však přece jenom není. Krásná slova se snadno říkají, ale těžko se uskutečňují. Je vůbec možné, aby člověk přestal mít sebe rád, aby přestal po něčem toužit? Vždyť ani v evangeliu nečteme, že bychom měli milovat bližního místo sebe sama, ale jako sebe sama. Tím se naznačuje, že dvoji láska je skutečně možná pospolu.

Nygren se tedy dopustil omylu tím, že nazval první lásku pohanskou, druhou křesťanskou. Daleko pravdivější je říci, že je první láska typicky lidská a druhá je božská. Milost Boží v nás neničí nic, co je opravdu lidského, ale naopak to zdokonaluje. Agapé je dar Duchu svatého, odlesk Boží lasky v nás. Jenom tak jsme schopni dávat a milovat křesťanský. I tato druhá Boží láska očisťuje naše touhy a naše přání. Nestáváme se fakirsky soběstační. Naopak, toužíme po věcech vyšších a krásnějších - po Bohu.

Nem tedy zlé, když milujeme sebe. Ale musíme milovat sebe správně a čistě. Tomu je pak naučíme, když dostaneme dar lasky Boží a když pomáhamo, obětujeme se, dáváme sebe jiným, kteří jsou v bídě a smutku, opuštění, nemocní...

Jenom ten, kdo miluje Boha nad všechno se naučí zharmonizovat dvoji lásku tak, že se v něm slévá v jednu.

A ten Metoděj ne a ne dát pokoj... SVATÝ!!!

(Pokračování ze str. 1)

to papež žádá od všech přítomných. A ne jen v nějaké diplomatické narážce. Docela otevřeně. Kousek dál na ně apeluje: „Výročí, které slavíme, se musí stát pro vás, českoslovenští kněží a řeholníci, stejně jako pro celou církev, důvodem a pobídkou, abyste si vždy uchovali v plném jasu ideál života služebníků evangelia, k jehož hlásání vás Bůh povolal podobně jako svatého Metoděje.” Nebo když píše, jako by vůbec neexistovala pravda vědeckého světového názoru, nebo jako by klasikové marx-leninismu byli jen ubozí bloudící: „Váš národ, Evropa i celý svět potřebují pravdu a spásu; upírají zrak ke katolické církvi, kněžím a řeholníkům, kteří se zcela zasvětili Kristu a duším. Potřebují nadpřirozenou jistotu a Boží utechu. Nikoho z nich nesmíme zklamat.” A jako by toho štvaní nebylo dost, ještě přidá modlitbu; ale to jen odívá do té zbožné formy ještě jedovatější podvracení. No poslechněte si:

„Ty pak svatý a ctihodný vладыko, chraň nás shůry, svými modlitbami, nas, kteří po tobě toužíme; odvrát' od svých učedníků všechna nebezpečí, rozšířuj pravou víru všude, zahlad' bludy, abychom zde žili důstojně podle našeho Božího povolání, abychom tě jako tvé stádo znovu našli po pravici Krista, našeho Boha a obdrželi od něho věčný život. Neboť jemu patří sláva a čest po věky věkův.” Já vím, že je to starobyla modlitba, ale on ten polský papež jí používá, aby podněcoval rebelantské myšlenky.

Však také ten potlesk ve velehradské basilice trval tři minuty a padesát vteřin. A pak ty protistátní výkřiky: „Nechceme pacem in terris. - Chceme papeže.” Naši hoši měli pěknou fušku, aby si posvítili, aspoň na ty největší křiklouny. Všech devět tisíc nemohli zatknout. I tak se to dostalo ven, díky tomu Zvěřinovi, co pořád píše na všechny strany a jen obtěžuje naše nejvyšší představitele.

Tentokrát psal biskupovi Ferencovi, kvůli jeho promluvě u hrobu arcibiskupa Stojana. Prosím, jen ať se mezi sebou hádají, ale on nakonec žada od toho biskupa, aby intervenoval za ty zatčené. Nebude. To vím. Ale dostalo se to ven, za hranice, a bude to vrhat špatné světlo jak na něho tak na naši

poctivou práci. No, podívejte se, tady to mám zatržené, co píše Zvěřina: „Prosím však, pane biskupe, abyste se modlil i za ty, kdo byli vzápětí po velehradských oslavách v Čechách a na Moravě zatčeni, i za ty, kdo už byli odsouzeni na Slovensku. A kromě modlitby - Vaše intervence by nebyla marná v žádném případě: statní moc by ukázala tvář tak či onak.”

Jak jsem dával zapravdu varovné větě „Směrnice a pokyny”: „Jak se ukazuje, toto výročí předpokládá zneužití především Vatikán, jehož propaganda již vyvíjí značnou aktivitu, a na pokyn papeže se chystá uspořádat rozsáhlé oslavy v ČSSR i v zahraničí...” Rozjelo se to jako na drátku. Už prvního ledna musel papež o nich mluvit na konci kázání, aby na to zvláště upozornil. Pak si další měsíc zajel do kostela sv. Klimenta, kde umřel ten Cyril. To se ví, že se tam zase sešli všichni kněží a biskupové, co se zapojili do té kampaně „výrazně zaměřené proti ČSSR”, jak zdůrazňuje dokument strany. 27. února se sjeli zase evropští biskupové do Westminsteru. Měl tam jet i biskup Matoušek, ten tajně svěcený v padesátých letech. Ale našťásti se soudruzi na vnitru nedali obměkčit. Prostě ho nepustili a bylo po parádě. Já se divím těm Polákům, že toho Glempa nechají cestovat, jak chce a kam chce. Ono to pak křičí, když se tam polský primas ukazuje a od nás nikdo, leda jen ten biskup uprchlík, co nám tak pije krev. Však jsme také zadrželi westminsterskému arcibiskupovi kardinálu Humeovi cestu k nám. Představte si, že chtěl být na Velehradě na hlavní pouti. Aby tam šel jako při kázání v Londýně. Hned pro jistotu žádali o vstupní visum další kardinálové, ten pařížský Lustiger, vídeňský König, a ovšem jak by ne, polský Glemp. Všichni utřeli nos. Žádný Velehrad. Bude jen trochu rozruchu v novinách a v rozhlase, stejně jsou to jen štvavé řeči; a pak ticho po pěšině.

Ale těm Bulharům se divím. Na kongres o Cyrilu a Metodějovi do Řezna přijela 60 členná delegace a ještě přitáhli s sebou smíšený sbor. Takhle houpnout na špek vatikánské propagandě. Nevím, jak se to mohlo stát, že tam byla i ruska delegace. Ne sice tak početná, ale přece. Zvali i naše historiky a archeology, ale naši ostražitost neopíjí rohlíkem. Ani kardinál Tomášek tam neschel. To by tak bylo, abychom Němcům neukázali, zač je toho loket.

A pak vyjde nová encyklika „Apoštolé Slovanů”.

Načasovaná jako bomba. Papež jí poděpal už 2. června, aby vyrazili s ní až v týdnu před poutí na Velehradě. V dokumentu strany je udržována tvrdá linie. Na říjnové „symposium chystané ve Vatikáně k výročí úmrtí Metoděje” chtěli její organizátoři dostat a vystavit předměty z vykopávek v Uherském Hradišti. Na jejich písemný požadavek byla dána negativní odpověď - To se mě líbí, tak má jednat zakalený komunist. Jaképak cavyky. Jenomže Rudé Právo 22. června najednou oznámí „zasedání společné komise státních a církevních představitelů k uspořádání slavnostního shromáždění na Velehradě při příležitosti 1100. výročí úmrtí Metoděje.” To jsem tedy koukal! Korunu tomu ale nasadilo, že tam přijede papežský legát kardinál Casaroli a že je pozván vládou a že bude s čelnými představiteli jednat. Kdo se v tom má vyznat? Kde je naše tvrdá linie?

Však to také viděli v neděli 7. července. Na Velehradě byla hlava na hlavě. Tolik lidí vzalo i našim sokolíkům dech. Činili se co mohli, ale na pět poutníků neměli žádný špagát. Ještě tak na automobilisty, ty mohli zastavit i 50 km od Velehradu, ale ty mladé! Kdyby jich tam bylo pár, ale ty tisíce! Už večer prý štvavé rozhlasly tvrdily, že tam bylo 150 tisíc lidí a některé nafukovaly na 250.000. Vůbec bylo to nějaké divné. Tem angažovaným duchovním a ordinářům se to vymklo z rukou. Byli před těmi zástupy jak zajíčci v brázdě. Nejradeji by se propadli do země. To jsou mně

bojovníci!

Už ráno mi hoši hlásili, že se ten dav nedá zvládnout. No, uvidíme, řekl jsem si, na zálohu je ještě čas. Co ti lidi na tom mají? Stát tam na slunko dlouhé hodiny a zpívat ty kostelní písně a divat se, jak tam ten kardinál slouží mši. Snažil se mluvit i česky. Chce se zavděčit jako papež. Prý byl v duchu s nimi. Jo, v duchu, hned ráno měl ve Vatikáně mši, a přenašeli ji rozhlasem i rakouskou televizi. A v poledne zase o Cyrilu a Metodějovi na všech vlnách do celého světa a že prý chtěl jet na Velehrad, a že mu v tom bylo zabráněno. Bodejť, toho sem pustit a můžeme zabalit krámek!

Však si také své vytrpěl i ministr kultury Milan Klusák, když chtěl těm zpátečníkům vysvětlit, že to nebyli žádní svatí, ale političtí emisari. Kdykoliv řekl: „Metoděj byl poslán”.... dav sborově dodal „svatý”. „Musíme vidět Metoděje” - dav zahřimal „svatého” a tak pořád...odkdy jsou ti katolíci tak nevychovaní, že pískají a skácou do řeči ministroví? Nedali si vymluvit, že to byli jen političtí vyslanci byzantského císaře. Křičeli ministroví do tváře: „apoštolé, věrozvěsti, přinesli víru.” Copak se něco takového dělá?

Nechci rychle stárnout, někdy se i brozím, jak mi léta ubíhají, ale tentokrát mám jediné přání, aby už tento rok byl u konce a já měl s tím Metodějem - „svatým” zní mi bromové v uších, jako ministru kultury - abych už měl s ním pokoj. Červenec 1985

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech.

Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;

soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;

sklad hotových prošivaných dek a polštářů

z husího prachového peří a dacronu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obslužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

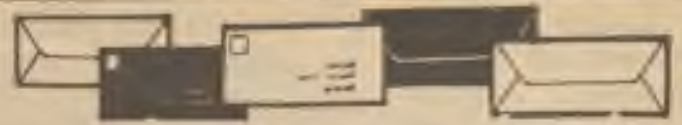

6533 WEST CERMAN RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

DOPISY našich čtenářů

Lima - Peru

Milý spolubratře Vojtěchu.

Tak to máme novou vládu, ale málo dobrých novinek. Americký dolar zamrzl na 13,908 solů, ale při koupi v bance stojí 17,500. Od prvního ledna bude nová měna „Inti“, která se rovná 1000 starých solů. Vše je ve staré měně hodně drahé: kuře 15,500, ale není k dostání, maso hovězí 1 kg 24,000, vepřové 26,000, 1 kg brambor 5,000, cibule 2,500, jeden banán 3,000.

V noci z 1/12 na 2/12 „Sendero luminoso“ oslavovalo 51. narozeniny svého vůdce Abimael Guzmán a tím, že zavraždili starostu vesnice Aucayacu a v hlavním městě Lima napáchali řadu dynamitových atentátů. Část města byla bez světla, protože se zřítilo 8 věží elektrického proudu a také nebyla pitná voda. I jiné zločiny jsou na denním pořádku. Na získání zbraní se zastřelili policajti, zbraň se ukradne a potom se uprchnou v ukradeném autě. Nová metoda jejich násilí jsou unosy ředitelů bank, velkoobchodů,

lékařů atd. Výkupné je vysoké v dolarech, a když se neplatí, následuje smrt. Pouze za listopad bylo 26 případů vražd. Lidé mají obavu a žádají policii, aby se do toho nepletla. Většina případů zůstala proto beztrestná. Doufejme, že konečně policie zvítězí.

S přáním požehnaných svátků Kristova narození a potřebné Boží ochrany a ochrany Matky Boží Vám vyprošuje a všechny čtenáře H.N. i krajany v celém světě upřímně zdraví

Váš vděčný J. Soukup SDB

Drahý misionáři Otče Soukupe, jste hodný, že jste si na nás k vánocům vzpomněl i v takové těžké situaci, jakou prochází misijní země Peru, mezi jejímž lidem už po tolik let obětavě pracujete.

V Africe jsem prošel podobnou revolucí, sbíral jsem i jejich sedm prvních zastřelených obětí a kulky povstalců při tom nepřestávaly na nás pršet. Sotva jsme zohyžděná těla mrtvých bělochů posbírali, rozštěkal se na nás ještě kulomet. Tak - tak,

že jsme tehdy oba misionáři vyvázli v prostrčené sutaně jen s poškrábanou kůží. Ironií osudu ovšem bylo, že těch prvních sedm zastřelených bělochů v Lubumbashi, tehdejsím Elisabethville 9. července 1960 bylo právě z řad těch, kteří naprosto hloupě a naivně „revoluční“ hordě černochů fandili jen proto, že dávali přednost černoškám před svými manželkami na dovolené v Evropě, anebo s nimi prostě žili, poněvadž byli dosud svobodní, či rozvedeni. - Faktem ale zůstává, že nebylo v celém kraji bezpečno, dokud Tshombeho vojáci s bělošskými kádry všechny tzv. revolucionáře nepochytili a nepostavili před soud. - To by měli vědět i naši páni politici o marxistických revolucionářích v Salvadoru, a

Váš nový pan prezident Peru o členech „Světelné stezky“. Jenomže v Peru i v San Salvadoru musí jít s pochyťáním guerilů ruku v ruce i zemědělská reforma a vládní pomoc farmářům a chudíně, aby obyvatelé chudého venkova měli důkaz, že vláda to s nimi dobře myslí, a pak se budou bránit proti násilnickým guerilům i sami. Nezdá se Vám? Víím, že se to snadno mluví, ale daleko těžší je taková myšlenka provádět, zvláště, když její pravdivost a potřebu provedení sám nový prezident Peru dozajista také zná. Doufejme však, že se mu to podaří. Jádro peruánského národa je dobré, v New Yorku má v OSN velkého zastávce v generálním sekretáři této celosvětové organizace, a sv. Růžena v Limě nad svým městem s lidem také starostlivě bdí. Hladně, aby USA zůstaly nadále silně morálně, hospodářsky i vojensky, protože klíč k zavření „kasy“ k financování marxistických guerilů je nakonec v Moskvě a pro peruánskou „Světelnou stezku“

dokonce i v Pekingu.či dnes v Severní Koreji.

Obyvatelé Peru i Vy jste, Otče v mých modlitbách, a s přáním hojnosti zdraví a všech potřebných Božích milostí v celém roce příštím jsem v Boží lásce

Váš spolubratr
Vojtěch Vít O.S.B.

Picture Butte - Alberta ,
Kanada

Milý Otče Víte a všichni, kdo nám děláte Hlas národa,

s celou rodinou Vám přejeme příjemné prožití svátků důkazu Boží lásky k lidem Kristovým narozením - Božího Syna, který se stal jedním z nás - a požehnaný, šťastný a spokojený nový rok 1986.

Upřímně děkuji obětavcům v kanceláři Národního svazu českých katolíků za poslání pěkných nálepek s tematikou sv. Jana Nep. Neumanna a Panny Marie Hostýnské. Posílám jim za ně deset dolarů, aby Svaz mohl dále konat svou zasluhou práci.

Přepisují Vám též píseň k Milostnému Pražskému Jezulátku i s notami, které, bude-li Vám to jen trochu možné, nějak otisknete. Melodii k těm veršům, které Vám hned opiši, složila ctihodná sestřička M. Cecilie z kongregace N.D. z Omahy, Nebr.

Text písně:

O, Pražské Jezulátko,
Děťátko milostné,
u Tebe jest tak sladko
zranene duši me.

Ó, božské Jezulátko,
Děťátko milostné,
Ty Pražské Jezulátko,
vždy vyslyš prosby mé!

Se srdečným a přátelským pozdravem všem našim lidem zůstávám Vaš

František Šála

Vážení a milí Šálovi,
Pán Bůh zaplat' za Váš ván-

oční a novoroční pozdrav, za dar Svazu za nálepky i za tu libivou melodii k dětsky oddaným veršům modlitbičky k Pražskému Jezulátku.

Vděčně pozdravuji celou Vaši rodinu a necht' Vás Pražské Jezulátko ochraňuje v celém novém roce, a necht' Vám zehná!

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

Langenenslingen - NSR
Vážení a milí krajané!

Je těžko se omlouvat po tak dlouhém mlčení. Dovedu si představit, že si děláte starosti, zda jsem dostal šek na 95 dolarů na mše svaté. Ano, dostal jsem vše v pořádku a z hloubi srdce děkuji. Bohužel jsem postonával, a nakonec jsem musel na delší dobu do nemocnice. Hodně jsem ubral na váze. Dokud jsem byl na nemocničním lůžku, nepozoroval jsem tu slabotu a nedostatek rovnováhy. Teprve po návratu domů, a když jsem se začínal pouštět do práce, přišla slabota a závratě. Tím zůstalo mnoho věcí ležet bez vyřízení. Prosim, přijměte to jako omluvu a nezlobte se na mne!

Za to Vám slibuji, že Vás všechny z Národního svazu a všechny dobrodince budu mít ve Sváté noci v modlitbách a vděčných vzpomínkách kolem jesliček; budu prosit o požehnané svátky o hodně radostných dnů do nového roku, dobré zdraví, Boží požehnání pro další práci a pomoc pro těžké chvíle. - Ve vánoční době budu obětovati mše svaté za všechny zesnulé, obětavé a oddané spolupracovníky z Národního svazu a za zesnulé dobrodince. Po Novém roce pak za nynější spolupracovníky a dobrodince. Kéž sám Pán Bůh Vám splácí Svou milostí a požehnaním, co my zde na zemi nemůžeme odměnit.

Z celého srdce Vás všechny zdravím, děkuji a posílám své kněžské požehnání.

Vám vděčný
Msgr. Jaroslav Kubovec

PRAVĚ DOŠLA NOVÁ ZÁSoba

Alois Jirásek: Staré pověsti české, ilustrované, vydání 1985, \$7.95, pošt. \$9.45.

M.V.Kratochvíl: Národ sobě, ilustrované, 1983, \$6.50, pošt. \$7.75.

České a moravské rybníky, ilustrované, 1985, 17.50, pošt. \$8.75.

Pražský hrad, průvodce. Procházka hradem a prohlídka jeho památek. Ilustrované, 1985, \$3.25, pošt. \$4.50.

Alfons Mucha: Plakáty. 10 uměleckých barevných reprodukcí hodících se k zarámování, velikost 23 x 16 1/2 inče, \$15.00, pošt. \$17.50.

Jarošová Emma: Dům u dvou skotíků (roztomilé vyprávění pro milovníky psů a jiných zvířátek), \$9.50, pošt. \$11.00.

Národní zpěvník, nové vydání. Zpěv s doprovodem kytary, harmoniky nebo klavíru. 175 písní. \$6.00, pošt. 7:25.

Máme nový seznam magnetofonových pásek (Cassette tapes), zašleme zdarma na požádání.

Na skladě ve velkém výběru: Křišťálové sklo, keramika, české granáty, kuchyňské potřeby jako mlýnky na mák, na housku, kráječe knedlíků, koření, čaje a byliny, gramofonové desky české a slovenské, panenky v krojích, šátky na hlavu, slovníky, učebnice a mnohé jiné. Pište si o seznam.

Imp. sušené hříbky, světlé, jemně krájené: 1 lb \$24.00, pošt. \$26.85 - 1/2 lb. \$12.50, pošt. \$15.15 - 1/4 lb. \$6.50, pošt. 8.35.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7¢ více na státní daň.

F. PANCNER, Inc. 6514 West Cermak Rd.,
BERWYN, ILL. 60404 ☎ (312) 484-3459.
Zastupce

Tuzex

dárkové společnosti do Československa.
Přijďte se podívat rádi Vás obsloužíme.

HLEDÁJÍ SE PŘÍBUZNÍ

Hledají se příbuzní Josefa Lidomila LEŠIKÁRA, nar. 16. května 1806 v Herbortich (Herbortsdorf). Do USA odjel 9. října 1853 a usadil se v Texasu. Pracoval jako jednatel Národních novin, vycházejících v St. Louis a byl jejich hlavní dopisovatel v Texasu. Zemřel 26. října 1887.

Případné informace sdělte do redakce tohoto listu. Děkujeme předem za každou informaci.

Píseň k Pražskému Jezulátku

O Pražské Jezulátko, Děťátko milostné, u Tebe jest tak sladko zranene duši me. Ó Božské Jezulátko, vždy vyslyš prosby mé!

Právě přepísala složitá sestra M. Cecilie de N.

F.J.Janoušek:

**Babíkovští
světoběžníci**

Sázka v protektorátu,

„Maluji obrazy“ - svěřil se mně přítel při besedě v zasedací síni etnických organizací u nás na Tasmánii. „Co malujete? Jestli něco typicky českého, tak bychom to mohli tady vystavovat,“ navrhol jsem mu.

„No, mám tam olejomalbu z Vysočiny, možná, že by se vám to líbilo, když na východní Čechy tolik vzpomínáte.“

„Jak vy znáte Vysočinu?“

„Znám, měl jsem tam strýce v Litomyšli. Matějka se jmenoval, občas jsem ho navštěvoval. Možná, že se na něho pamatujete, nebo jste o něm slyšel. Byl trochu výstřední, celou válku se neholil, aby vyhrál jakousi sázku.“

Tak ty obrazy pošlete, vystavíme to zde,“ zakočil jsem rozhovor a spěchal jsem na smlouvenou schůzku.

Až později jsem se upamatoval, že toho příteleva

strýce Matějku jsem znal.

Litomyšl, to krásné historii opředené město ve východních Čechách, dnes titulární sídlo Otce biskupa Skarvady, jsem rád navštěvoval. Bylo to od nás z Babíkova dobrých 30 km kopcovitou krajinou přes Proseč, okolo Toulouvcových skal, dolů přes Újezd a Osík. Jezdil jsem tam na kole, autobusem, na motocyklu, někdy vlakem přes Vysoké Mýto a posledně vlastním autem.

Na podzim ten rok co nás Hitler okupoval a začala 2. světová válka, jsem s Vaškem Vomáčkovým šel napříč přes Toulouvcovo náměstí. Před kostelem Rozesláni svatých apoštolů jsme potkali vysokého muže, který se s Vaškem krátce pozdravil. Ten člověk byl velice nápadný dobře pěstěným bujným plnovousem. V tom čase u nás muži chodili většinou hladce oholení, nanejvýš nosili knírek pod nosem. Ale takový vzrostlý plnovous jako měl ten muž, to byla opravdová rarita.

„Viděls toho vousáče?“ smál se Vašek, „ten zaroste celý až ke kolenům, nebo prohrá sázku.“ „Proč?“ zvidal jsem.

„To je tak, ten zpropadený

den 15. března, když se k nám hrnuly Hitlerovy divize ze všech stran, sešlo se nás plná hospoda, poslouchali jsme rádio, ze kterého jsme se dovídali, že již nemáme republiku, ale jakýsi protektorát. Byli jsme smutní, rozzlobení a bezradní. Plný výčep chlapů, kteří byli ochotni se za republiku bit - ale všecko se událo tak náhle. A tu ten Matějka, kterého jsme právě potkali, se tehdy na nás obrátil. Šermoval před sebou naplněnou sklenicí s piva, až mně pěna stříkla do očí a spustil: „No, snad nebudete brečet chlapi! Vždyť ten celý protektorát nebo lépe „protentokrát“ bude mít krátké trvání. Bude z toho pořádná válka a Němce vyženeme dřív než nám tady stloustnou.“

„To nebude tak jednoduché! Spojenci nás zradili a sami na to vyhnání okupantů nestačíme, odporovali mu druzí.“

„No, budete vidět, že to dlouho nepotrvá; vsadím se o celou útratu tady v hospodě, ať pije kdo přijde, že se nebudu holt, dokud ty Němce nevyženeme, a oholím-li se mezitím, tak vás všechny pozvu a útratu zaplatím.“

Sázku jsme přijali podáním a

potřepáním rukou a smutní jsme se jeden po druhém rozcházel. To je již půl roku. Minulý týden začala válka s Polskem, ale Matějka se ještě neholil. No, možná jestli do toho půjdou Anglie a Francie z ostra, tak se snad na vánoce bude moci oholit a my to oslavíme, že takový mumraj Litomyšl dlouho neviděla.“

Avšak, neoslavovali konec války v Litomyšli o vánocích roku 1939, ani následujícího roku. Válka se protahovala, nacisté v našich zemích ráčili, a Matějka se stále ještě neholil. Asi dvakrát jsem jej potkal během války, ale nikdy jsem s ním nemluvil. To již měl nádherný hustý, stříbrnou šedí protkaný plnovous, který mu přes prsa dorostl až po pás, kde si ho musil přistříhovat - ale neholil se. A ikdyby se oholil, tak by ty svoje kamarády stejně nemohl v hospodě počastovat. Protože, jak se válka protahovala, tak byla nouze o všechno - ani pivo v hospodách nešenkovali, vždyť i to bylo „na přiděl“.

Téměř všichni lidi v Litomyšli a v okolních vesnicích věděli o Matějkově sázce a budiž ku cti

celému okolí, žádný ho za to neudal Gestapu. Ti z Gestapa, by ho byli pořádně oholili, nepotkalo-li by ho něco horšího!

Konečně bylo po válce, byl jsem organizačně činný a na Matějkovy vousy jsem pozapomněl. Až jednou na jakési schůzi v Litomyšli mně Vašek představoval vysokého hladce oholeného muže.

„To je pan Matějka, víš, ten, co vyhrál tu sázku o tom, že jsme měli jenom „protentokrát“. Škoda, že jsi tu tehdy v květnu nebyl; oslavili jsme to jak se patří a Matějku dva holiči v hospodě stříhali a holiči, ať chtěl nebo nechtěl.“

Usmál jsem se na představovaného mně Matějku, potřásl jsem si s ním rukou, náhle však jsem chtěl být sám. Bez rozloučení jsem odešel ze schůze a ztratil jsem se ve stínu podloubí, které spolu s barokními štíty lemuje náměstí staroslavné Litomyšle.

Vzpomínal jsem. Všechno to běsnění minulé války mně v tu chvíli připadalo jako krátká epizoda v tisícileté historii našeho města, celého kraje i národa. Tak tomu jednou bude i s dnešní naší dobou.

**RŮZNÉ ZPRÁVY
Z ČESKOSLOVENSKA**

Zde je několik statistik ze čtyřhodinové přednášky, kterou měl S. Hruža na MPS v Prze v kursu pro pracovníky ve stavebnictví na téma: „Vědecký ateismus“.

„Máme u nás celkem 18 povolených církví - z toho 17 křesťanského charakteru. Poslední jsou židé... Máme u nás 3 katolické církve. Největší z nich - a vůbec největší je římsko - katolická, v jejímž čele stojí papež /následuje krátký popis všech křesťanských církví/.

Církev mají pro svá působení na lidi rozsáhlý aparát. U nás v ČSSR působí celkem 4,860 duchovních (všech církví/). Jde vesměs o lidi vysokoškolsky vzdělané, dobře na své náboženské působení připravené. A co je nejhorší, jsou dokonce skutečně přesvědčeni, že jejich názor je správný. Jsou to lidé bojující. Pracují proti našemu materialistickému filosofickému světovému názoru.

Religiozita je co do stupně u nás velmi rozdílná ...obecně lze říci, že u nás religiozity směrem od západu na východ přibývá. Čechy mají religiozitu nejnižší...Morava má mnohonásobně větší religiozitu, Slovensko ještě větší...

Církev parazitovaly vždy na základních projevech člověka -

na jeho narození, sňatku a úmrtí. Mnozí lidé se do nedávna nemohli obejít bez toho, aby jim u toho neasistoval farář. Dnes jsou matriky a sňatky státní. A každému je umožněno, aby si dal dítě pokřtít, a sňatek může opakovat ještě v kostele.

Statistika v r. 1984:

Počet pokřtěných dětí:

v ČSSR - 51.2 % narozených

v ČR - 31.2 %

v SSR - 71.6 %

Svatby /opakované v kostele/:

v ČSSR - 34.18 % z celkového

počtu sňatků

v ČR - 15.6 %

v SSR - 53 %

Církevní pohřby:

v ČSSR - 69 % z celkového

počtu pohřbů

v ČR - 50.6 %

v SSR - 80.5 %

Situace v Praze:

funguje zde 180 farářů - z toho

71 katolických, je tam 117 kos-

telů, 23 kaplí a 67 modliteben

Křty - 14.6 % narozených

Svatby - 6 % oddaných

Pohřby - 27.8 % zemřelých

V poslední době stoupá zájem o náboženské úkony. Církev hraje ve světovém měřítku významnou úlohu. Vatikán má jen 1.200 obyvatel, vesměs mužů, v tom 40 gardistů. Ale církev má celkem: 430.000 farářů vysokoškolsky kvalifikovaných, 320.000 řeholníků, 130.000 jep-tišek ...cca 2 miliony aktivních činitelů a 850 milionů věřících (nejvíce v Lat. Americe/.

RAKOUSKO

vzpomenulo 30. výročí své neutrality. Přirozeně s vděčností. Teší se svobodě a prosperuje. To se nedá říci ani o naší zemi a tím méně o těch, kdo jsou od nás na východ!

Rakousko mělo štěstí, že je vedli schopní mužové. A všichni měli dobrý poměr k naší vlasti. /Rodina Dr. Kreiského - kancléře, který nedávno teprve odstoupil/. Nynější kanclér Dr. Kirchschräger byl vyslancem rakouským v Praze - v době invaze r. 1968. Vzpomínám mimoděk, jak nás přijal ve své kanceláři - ve Vídni - u příležitosti sokolského sletu r. 1982. Jak srdečný k nám byl, plně rozuměl naši situaci - ukazoval seznam uprchlíků z ČSSR, kteří v posledních dnech dorazili do Rakouska - a zažádali o asyl! Poděkovali jsme mu za jeho zájem o naše lidi a za všechnu pomoc, kterou jim poskytuje!

Víme také, že při své návštěvě Prahy - si vyžádal návštěvu kard. Tomáška - která nebyla na oficiálním programu, který pro něho připravili jeho vládní hostitelé, také ve Vídni nezapomněl pozdravit našeho primase.

Catholic Herald uveřejnil o Dr. Kirchschrägerovi půlstránkový referát reportáže s ním. Vzpomenul, jak před 35 léty klečel s mnoha jinými rodáky v kostele a jak se modlili za svobodu a neutralitu - ve chvíli,

kdy 4 mocnosti rozhodovaly o soudu Rakouska - a hle: výsledek jednání byl úspěšný!

Každý, kdo se s kancléřem setká vycítí jeho upřímnost, zásadovost a nebojácnost, jde-li o spravedlivou věc. Není pochyby, že sílu k tomu čerpá ze své víry!b V tom může být mnohým státníkům vzorem! Škoda, že už příští rok odchází z úřadu. Nám jistě bude chybět.

J.L./Londýn/

Brazilska ' bisk. konference svolala na 3.-5.11.85 do Sao Paulo panamerickou konferenci o vztazích mezi katolíky a židy. Druhým svolavatelem byl americký židovský výbor. Zúčastnilo se jí přes 100 biskupů, kněží, rabinů a židovských laiků. Podnětem ke konferenci bylo 20. výročí koncilního prohlášení Nostra Aetatae - o vztazích Cirkve k

nekřesťanským náboženstvím. Ve své řeči prohlásil rabin Sojek, že tyto vztahy jsou vzdor překážkám stále častější. Konference se zúčastnil i pařížský arcib. kard. Lustiger, židovsko - polského původu; byl pokřtěn ve 14 letech díky francouzské katolické rodině, která se ho za války ujala. V Brazílii je přes 150,000 židů.

V r. 1986 uplyne 300 let od jmenování I. biskupa na Kubě a 70 let od prohlášení Panny Marie Milosrdenství /Charitas/ za ochránkyni, patronku Kuby.

DOPORUČTE
Hlas národa
SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Ciceru

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

New York. — V SSSR žije asi 2.6 milionu židů, z nichž by tisíce se chtěly vystěhovat do Izraele. Podle zprávy newyorského magazínu Time, který se prý opírá o spolehlivé prameny, vedení organizace „Světového židovského kongresu“ vedlo tajná jednání se Sovětským svazem, aby dovolil masivní leteckou přepravu sovětských židů do Izraele. Francie prý slíbila, že k tomu půjčí svá letadla. Ačkoliv se úředně tvrdí, že SSSR v této věci dosud nic neslibil, považuje se za možné, že k této masivní přepravě dá nakonec svůj souhlas a to někdy ve druhé polovině února, po skončení sjezdu KS SSSR, ale k vystěhování by došlo později. Dosud Sověti odůvodňovali své odmítnutí hromadného vystěhování židů tím, že židé, kteří se vystěhovali ze Sovětského svazu, neodjeli do Izraele, jak se zavázali, nýbrž do Spojených států. SSSR se však v poslední době chce sprátně s Izraelem tím, že dovolil polskému Jeruzalému s Jeruzalémem vyjednávat o navázání diplomatických styků.

● ● ●
Bangkok. — Vietnam okupující Kambodžu, soustředil na 30 tisíc svých vojáků - vyzbrojených těžkými děly a tanky sovětské výroby - na pohraničním území při východní hranici Thajska. Thajské vojenské vedení se domnívá, že vietnamská vojska opět připravují větší ofenzivu proti kambodžským vlasteneckým guerilům v západní Kambodži.

● ● ●
Řím. — Státní žalobce při procesu s třemi Bulhary a třemi Turky, obviněnými z účasti na pokusu o atentát na papeže Jana Pavla II. dne 13. května 1983, bude asi muset žádat o propuštění obžalovaných na svobodu kvůli „nedostatku platných

důkazů“, podporujících jejich obvinění. Hlavními důkazy pro „bulharskou spojkou“ a účast obviněných na atentátu byla prohlášení Mehmeta Aliho Agcy; tento však svá tvrzení stále obratně měnil, takže není možno s jistotou rozhodnout, která odpovídají pravdě. Svědectví dalších asi 50 svědků byla nejasná, protichůdná a podávána z druhé či třetí ruky, takže nic jistého z nich není možno podržet. Dva bulharští diplomaté, spoluobvinění z účasti na atentátu na Sv. Otce, Aivazov a Vassilev, kteří uprchli do Bulharska, prohlásili italským delegátům, kteří jej přišli do Bulharska vyslyšet, že prý Agcu nikdy nepotkali a nemají s atentátem na papeže nic společného. To ovšem ještě neznamená, že za atentátem na papeže Jana Pavla II. nebylo skutečně sovětsko - bulharské spiknutí. Stejně jako nebyli schopni američtí právníci vysledit skutečné plány atentátu na presidenta Kennedyho, jeho bratra Roberta a možná že i na černošského vůdce Martina Luthera Kinga, či vůdce americké unie truckařů Hoffu, stejně tak nejsou schopni italscí soudci stoprocentně dokázat, že rozkaz k zavraždění papeže Jana Pavla II. vyšel z moskevské kanceláře šéfa GPU, dnes již zemřelého soudruha Andropova. Na to jsou všichni plánovači všech důležitých atentátů všech dob a ve všech zemích příliš opatrní, než aby zapomněli promyslet vymazání hlavní stopy naplánovaného atentátu do nejmenšího detailu. Avšak, za několik let, bude-li třeba Agca jednou umírat přirozenou smrtí, skutečná pravda přijde přece jen najevo.

● ● ●
Durban. — Za 22 měsíců černošských bouří proti nadvládě bělošské menšiny v Jižní Af-

LETEM

SVĚTEM

rice bylo až doposud zabito na tisíc lidí, téměř vesměs černocho. Nyní však černošští guerilové ANC - (African National Congress) - začínají zabíjet bělochy pomocí bomb. Za posledních 9 dnů bylo zabito následkem výbuchů bomb celkem 12 bělochů a několik desítek dalších jich bylo zraněno. Dne 15. prosince bylo výbuchem bomby, zahrabané na cestě poblíž hranice Zimbabwe, jak jsme už o tom psali, zabito v nákladním trucku 6 lidí, 2 ženy a 4 děti. Dne 21. prosince bylo výbuchem bomby umístěné pod malým autobusem, zraněno 8 lidí. Dne 23. prosince bylo výbuchem bomby nedaleko pláže v Durbanu, zabito 6 bělošských výletníků a 44 dalších bylo zraněno. - Tím, že západní TV zpravodajové dávají těmto incidentům velkou publicitu na západě, o níž jihoafričtí černoši dobře vědí, že jim v jejich boji úspěšně pomáhá; podporují jen další násilnosti a vyřešení jihoafrického problému spíše odkládají. A sotva se některý jihoafrický policista odváží zakryt americkému TV zpravodajovi jeho teleobjektiv rukou a říci mu, že informují Západ jednostranně a nepopisují jihoafrickou situaci v celé historické a sociální skutečnosti, už na něho američtí zpravodajové pokřikují „gestapo“ a kdesi cosi. Přitom jim vůbec nevdají, že Sověti západní novináře a TV zpravodaje do Afghánistánu ani nepustí, aby se svět nedověděl o hromadných vyvražděných celých afghánských vesnic sovětskou armádou, „o použití výbušných „hraček“, které vybuchnou v rukách dětí a roztrhají je, o otravných chemických zbraních, jichž Sověti v Afghánistánu užívají v rozporu s mezinárodní smlouvou o jejich zákazu, kterou podepsali. To všechno nějak západním TV zpravodajům nevdají, ale v JAR jsou najednou nedůtkliví a zbytečně ženou vodu na sovětské mlýny.

● ● ●
Bejrút. — Terry Waite, zvláštní vyjednavač Roberta Runcieho, anglikánského arcibiskupa z Canterbury a papeže Jana Pavla II, aby se snažil v Libanonu vyjednat s teroristy Jihad o propuštění čtyř amerických zajatců, se 23. prosince vrátil zpět do Londýna s nepořízenou. Teroristé islámské svaté války Jihad prý znovu prohlásili, že američtí zajatci budou propuštěni na svobodu pouze v

případě, že Kuwait propustí na svobodu 17 teroristů Jihad, vězněných v této zemi kvůli atentátům na americké a francouzské velvyslanectví. Waite prý bude dále pokračovat v těchto jednáních, avšak přiznává, že dospěla do velmi „kritického“ stadia. - Bejrútské noviny „An-Nahar“ přinesly zprávu, že prý teroristé Jihad nabídli propuštění na svobodu čtyř Francouzů, které drží v zajetí, výměnou za propuštění pěti islámských teroristů, uvězněných kvůli svým teroristickým činům ve Francii. Žádali, aby jim prezident Mitterrand udělil milost, a to ještě před koncem roku 1985. Prozatím se to ovšem nestalo.

● ● ●
Jeruzalém. — Syrie opět umístila baterie dálkových protiletadlových střel typu SAM sovětské výroby podél své hranice s Libanonem a v posledních dnech také v údolí Bekaa přímo na samotném libanonském území, odkud dříve podobné střely na nálehání Spojených států odstranila. Některé izraelské vojenské osobnosti se domnívají, že Syrie se možná připravuje na omezené vojenské bitvy s Izraelem za účelem znovudobytí Golandské vysočiny, anektovane Izraelem; dodávají však, že vojenská přesila Izraele dále trvá a tedy podobné syrské zaměry by nebyly úspěšné. Ministerský předseda Izraele Peres řekl, že Izrael se bude v první řadě snažit přivést Syrii diplomatickou cestou - (pomocí USA) - k tomu, aby sama tyto baterie střel SAM odstranila; při vpádu do Libanonu v r. 1982 Izrael podobné syrské baterie zničil leteckým bombardováním. Tyto střely totiž ohrožují výzvědné izraelské lety nad územím Libanonu. - Vyhnaním ozbrojených sil PLO z Libanonu Izrael si sice zajistil větší bezpečnost na své severní hranici Galileje, ale vedle rozpoutání občanské války v Libanonu strhl si na sebe ještě větší hněv Iranu, Sýrie, Kaddáfiho Libye a prosovětského Jižního Yemenu, a všechny tyto země nyní daleko větší mírou podporují různé skupiny muslimských teroristů, kteří se rozhodli zaútočit na vše izraelské - (a zřejmě i americké, protože USA poskytují Izraeli vytrvale a bez výhrad veškerou pomoc) - i v jiných zemích na světě.

● ● ●
Ammán. — Sýrie se snaží

dosáhnout přiblížení vůči Jordánsku; patrně by chtěla přivést krále Husseina k tomu, aby upustil od svých současných mírových snah na Blízkém východě společně s Yasserem Arafatem, předsedou PLO a přidal se na stranu radikálních arabských zemí, požadujících vyřešení problému Blízkého východu na mezinárodní konferenci. Tato konference by podle syrského přání měla rozhodnout odchod Izraele ze všech zabraných arabských území a založení nezávislého palestinského státu. Syrský ministr zahraničí už proto navštívil Jordánsko. Král Hussein navštívil 30. prosince Damašek a jednal se syrským prezidentem Hafez Assadem; syrský prezident pak ma navštívit Jordánsko brzo po Novém roce. Mezi oběma zeměmi trvají vážné politické neshody. Syrie v iransko - iracké válce stojí neochvějně na straně Iranu, zatímco Jordánsko je na straně Iráku. Král Hussein je také stále v úzkých vztazích s Yasserem Arafatem, předsedou PLO, ale Sýrie straní sekci PLO, nepřátelským Arafatovi. Snahy o mír na Blízkém východě se proto v přítomnosti opět dostaly do mrtvého bodu. Abu Iyad, přední pomocník Yassera Arafata, najednou prohlásil za své návštěvy v Kuwaitu, že prý PLO zamítá rezoluci Bezpečnostní rady OSN číslo 242, požadující vyklizení Izraelem zabraných arabských území a uznání práva na existenci pro všechny státy Blízkého východu uvnitř bezpečných mezinárodně uznaných hranic. V blízké budoucnosti prý budou zvýšeny teroristické útoky v územích okupovaných Izraelem. Jordánský král Hussein a Yasser Arafat předseda PLO se v únoru 1985 dohodli na tom, že budou společně usilovat o mír na Blízkém východě. 23. prosince prezident Mubarak řekl, že jordánský král by se účastnil mírových jednání sám bez PLO v případě, že organizace PLO by nepřijala rezoluce Bezpečnostní rady 242 a 338, nepřímou uznávající právo Izraele na existenci. Spojené státy a Jordánsko požadují přijetí těchto rezolucí organizací PLO jako předběžnou podmínku k tomu, aby PLO se mohla zúčastnit mírových jednání po boku Jordánska. Izrael však odmítá jakoukoliv účast PLO na mírových jednáních. - Podle jiného pramene, PLO neuzná právo Izraele na existenci

*Serving your
family's financial needs
for over 60 years*

**MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS**

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
- 4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

přímým prohlášením, nýbrž pouze nepřímo přijetím obou rezolucí Bezpečnostní rady OSN. Organizace PLO prý je ochotna uznat Izrael v případě, že jí bude přisouzena role na mezinárodní konferenci o míru na Blízkém východě. Za těchto okolností je nutno přiznat, že do snah o mír na Blízkém východě se opět naseřoval zmatek, žádná z účastněných stran nehodlá pozměnit své stanovisko a Izrael se zřejmě z toho nikterak nerozčiluje, ale tím spíše horečně kolonizuje zabraná území Předjordánie i Gázy.

● ● ●
Tripoli. — Vztahy Spojených států s Libyí se opět zhoršily. Libye totiž začala umísťovat baterie dálkových protiletadlových střel SAM na svých dvou vojenských základnách při zálivu Sidra, údajně proto, aby tamní vody byly chráněny proti „americké agresi“. Libye totiž považuje záliv Sidra za své teritoriální vody, zatímco USA považují tamní vody za mezinárodní. Už v srpnu 1981 dvě americká letadla typu F-15 sestřelila nad vodami Sidra dva libyjské Migy, které se přiblížily k americkým lodím. Američtí vojenští odborníci říkají, že libyjské střely SAM by sice byly schopny sestřelit americká výzvědná letadla AWACS, nikoliv však moderní americké stíhačky. Libye také 22. prosince prohlásila, že bude-li Reaganova vláda pokračovat ve své „agresi“ proti libyjským teritoriálním vodám, Libye podnikne proti tomu odvetná opatření uvnitř samotných Spojených států. Pak se prý boj povede na americkém území a „americký tyran“ tím utrpí vážné škody. Nebylo však udáno, v čem by tento boj uvnitř Spojených států spočíval, ale zřejmě by to byly teroristické akce, buď na US letecké společnosti, americké diplomaty, či případy uvnitř amerických velkoměst.

● ● ●
Tokio. — Olejáři odborníci říkají, že era obrovských cisternových lodí, stejně dlouhých jako je vysoká Eiffelova věž a vysokých jako 17 poschod'ové domy, s výtlakem více než 300 tisíc brutoregistrovaných tun, se chýlí ke konci. Shledalo se totiž, že vývojem různých okolností je dnes ekonomicky výhodnější přeprava surové ropy na lodích střední tonáže, s výtlakem méně než 225 tisíc tun. Už dnes je totiž více než 60 % obrovských cisternových lodí mimo provoz, protože chybějí zákazníci. Snížením tonáže nákladu je zároveň sníženo nebezpečí znečištění mořských pláží a ni-

čení mořského života. Dnes se dává přednost cisternovým lodím o tonáži 70 až 150 tisíc tun, které jsou mimo jiné také schopny proplout Suezským kanálem. Tyto menší lodi mohou také kotvit v mnohem větším počtu světových přístavů než obrovské lodi. Odborníci říkají, že obrovské cisternové lodi by opět našly uplatnění pouze za dvou předpokladů: za silného poklesu cen oleje těženého v zemích Blízkého východu, a za silného stoupnutí poptávky po arabském oleji. Toto je však málo pravděpodobné, protože nová olejová pole v Severním moři a v Latinské Americe dostatečně zásobují světové trhy.

● ● ●
Messina. — Sicilská sopka Etna začala právě v den Božího Hodu vánočního - 25. prosince opět sopít. Při třetím otřesu země doprovázejícím tento výbuch, se na úpatí hory zřítíl jeden hotel, při čemž byl zabit jeden člověk a 14 dalších bylo zraněno. Láva sice vytéká ze sopečného jícnu ve dvou proudech, avšak zatím neohrožuje lidské usídlení. K výbuchu Etny, dnes jediné činné sopky v Evropě, dochází průměrně třikrát do roka. V poslední době došlo k nejsilnějšímu výbuchu této sopky v r. 1983, kdy velké množství lávy vytékalo jícnem sopky po dobu několika měsíců a zničilo na úpatí sopky a jejich svazích mnohé sady, obytné domy, jednu lanovku a jeden sedačkový výtah lyžařů.

● ● ●
Vatikán. — Dne 25. prosince na Narození Páně papež Jan Pavel II. pronesl z okna své pracovny nad Svatopetrským náměstím své vánoční požehnání „Urbi et orbi“ - městu Římu a celému světu - v 51 jazycích. Předtím ve svém kázání vyzval lidstvo, aby zbudovalo společnost na úctě k Bohu a k člověku, spravedlnosti a sebekázni podle Božího Desatera. Lidstvo, chce-li přežít musí být strdímné vůči stvořeným zdrojům, musí užívat moudře energii svého ducha a odmítnout omamnou vidinu jen hmotného pokroku, indiferentního vůči mravním hodnotám. Společnost musí být

založena na spravedlnosti tak aby se v ní každý jednotlivec mohl cítit jako ve svém domově, respektovaný a oceňovaný. Zvěst o narození Krista se opakuje s neotřesnou vírou, která přetrvala věky, ačkoliv byla bezbranná uprostřed okolního světa, ozbrojeného až po zuby a často podléhajícího pokušení zpupné moci a oprese. Toto poselství o Kristově narození hlásá Kristova církev i v dnešním světě, kde doposud lidé umírají hladu, základní lidská práva jsou povážlivě porušována a tíha utrpení doléhá na celé lidstvo.

● ● ●
Mexiko. — Mezinárodní zloději uměleckých děl a archeologických památek odcizili v noci ze 24. na 25. prosince z Národního musea antropologie a dějin v mexickém hlavním městě, celkem 140 pečlivě vybraných předmětů starého předkolumbovského indiánského umění, jichž nesmírnou cenu není možno odhadnout. Z toho bylo 99 předmětů z ryžih zlatá. Tyto předměty přitahovaly do musea mnohé domácí i cizí turisty. V době krádeže bylo v museu přítomno deset strážců; krádež byla tedy provedena velmi promyšleně s velkou zručností. K podobným krádežím už dříve došlo v museích ve Francii, v Itálii, ve Spojených státech, v Africe i v Asii. Všechny tyto zlaty jsou nenahraditelné, protože jejich zlato bude pravděpodobně roztaveno a prodáno.

● ● ●
Brazílie. — V Brazílii dosáhne letos inflace rekordní výše 233,76 procent; podle vládní zprávy tam jen v prosinci stouply ceny životních potřeb o 13,4 procenta. V roce 1984 tam inflace dosáhla výše 208,88 %.

● ● ●
Ženeva. — Podle zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky byla v Jižním Čínském moři přepadena loď s 80 uprchlíky z Hočiminhova města v komunistickém Vietnamu dvěma pirátskými loďmi. Piráti okradli uprchlíky o to, co měli, utopili z nich 50 mužů v moři, znásilnili všechny ženy i děvčata a zase odpluli. Tento případ přežilo pouze 28 žen a dětí a dva

muži. Je možné, že tyto „piráti“ nebyli nikdo jiní než sami vietnamští komunisté. - Z komunistických zemí Vietnamu a Indočíny už uprchlo na svobodu asi 600 tisíc lidí. Přitom však desetitisíce - jejich počet je neznámý - jich zahynulo v moři buď za mořských bouří, anebo při přepadu „mořskými piráty“.

● ● ●
Ougadougou. — Dvě velmi chudé a zaostalé západoafrické země vedou mezi sebou pohraniční boje o 100 mil dlouhé území podél řeky Beli, jejíž podzemí je údajně bohaté na mangan a jiné nerosty, i prý také na přírodní plyn. Tyto země, bývalé francouzské kolonie jsou Mali a Burkina Faso, dříve zvaná Horní Volta. Hranice mezi oběma zeměmi je zčásti nejasná, ačkoliv nejvyšší mezinárodní soud v Haagu rozhodl v r. 1983 o demarkační čáře jejich společné hranice. Když nyní ve sporném území vláda z Ougadougou začala provádět sčítání lidu, vojenské jednotky z Mali vpadly do tohoto území a doposud prý „osvobodily“ tamní čtyři vesnice, zatímco letadla z Mali bombardovala dvě města v Burkina Faso: Djibo, vzdálené 65 mil od společných hranic, a Ouahigouya, vzdálené 140 mil od hranic. Od udělení nezávislosti Francii došlo mezi oběma zeměmi už k několika pohraničním sporům; při posledním v r. 1974 byl zabit jeden voják a 4 jiní byli zraněni. Stát Mali měl už dříve pohraniční spory a Alžírskem, Mauretánií a Nigerem, ale tyto spory se už vyřešily. V čele státu Burkina Faso je Národní revoluční rada, jejímž předsedou je kapitán Thomas Sankara. - Vláda Mali oznámila, že prý v těchto bojích bylo zabito 35 vojáků z Burkina Faso, zatímco pouze tři její občané zahynuli, a to při bombardování města Sikasso letadly státu Burkina Faso; předtím prý byli utřeny k smrti starostové zmíněných čtyř vesnic, které tam stát Mali dosadil před příchodem vojáků z Burkina Faso. Podle zprávy z 28. prosince se prý „Organizaci africké jednoty“ podařilo dosáhnout alespoň uzavření příměří mezi

oběma spornými stranami, a o konečném vytyčení hranic se bude jednat „diplomatickou cestou.“

● ● ●
Řím. — Dne 27. prosince téměř současně palestínští teroristé ozbrojení ručními granáty a lehkými kulomety, napadli na letištích v Římě a ve Vídni cestující, čekající na odlet letadel izraelské společnosti El Al; policie letišť a izraelská tajná policie ihned na tyto útoky odpověděly střelbou. Při těchto srážkách bylo zabito celkem 18 lidí, včetně čtyř teroristů. Na římském letišti Leonardo da Vinci bylo zabito 15 lidí včetně tří teroristů a zraněno 72 lidí; na vídeňském letišti Schwachat byli zabiti 2 cestující a jeden terorista a zraněno 47 lidí. Mezi zabitými v Římě bylo také pět Američanů včetně jednoho 11letého děvčete. Skupina PLO vedená Abu Nidal-em nepřátelská Yasseru Aragafovi, si přivlastnila zodpovědnost za tyto činy. Izrael obvinil libyjského Khaddafyho z podpory Abu Nidalových teroristů, vidí v tom i provokaci Sýrie, která prý hledá prostřednictvím těchto muslimských radikálních guerilů - („odpadlých“ od „umírněného“ Arafata) - záminku k válečnému konfliktu o „osvobození“ Golandské výšiny, a proto Peresova vláda uvažuje o potrestání Libye i Sýrie podle starozákonních pravidel - „oko za oko, zub za zub“. US státní department s tím vyslovil svůj souhlas, sekretář obrany Weinberger však radí k strážlivé opatrnosti. Libyjský diktátor Khaddafy na to hned reagoval hrozbou, že v případě izraelské odvety podpořené Spojenými státy, se postará o „rozrušení“ v ulicích amerických velkoměst rozpoutáním teroristických akcí. Prozatím je tedy na „západní frontě“ klid, ale protože zraněný terorista v Římě vypověděl, že jeho šéf Abu Nidal připravuje další teroristické akce proti Izraeli a USA, je skoro pravděpodobné, že Izrael někde udeří buď přímo svou vojenskou silou, anebo údernými silami své velmi účinné špiónážní služby.

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Možno
objednat
telefonem:
laskavá
a rychlá
obsluha český
i anglicky

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:
☎ 484-0106 ☎ 749-0281

Poslání léku vašim příbuzným či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí

HOLEČEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKÉ RADNICI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

SPORT

Mistrovství světa ve volejbalu žen 1986 v Československu.

V Sanghaji bylo 30. prosince oznámeno, které asijské země se zúčastní mistrovství světa ve volejbalu žen, jež se bude v září pořádat v Praze. Budou to držitelky titulu mistryň světa - reprezentantky Čínské lidové republiky a dále týmy ze Severní a Jižní Koreje a Japonska. V Sanghaji se mezitím připravuje tým, složený z nejlepších světových volejbalistek k exhibičnímu utkání s čínskými šampionkami. Mezi patnácti reprezentačními celky, které se v září sjedou na mistrovství světa do Prahy, budou dále kromě Československa, reprezentantky Spojených států, Sovětského svazu, Východního Německa, Brazílie, Kanady, Kubu, Peru a Tuniska. O dalších třech týmech se rozhodne v květnu na kvalifikačním turnaji v Římě, jehož se mimo jiné zúčastní celky Taiwanu, Austrálie a Nového Zélandu.

Olympijské hry v Seoulu

Jihokorejský ministr sportu Lee Young prohlásil, že organizační výbor příštích olympijských her v Seoulu je připraven učinit významné ústupky vůči Severní Koreji. Podle jeho slov by se v Severní Koreji mohla pořádat první kola olympijských soutěží v kopané, házené a volejbalu a rovněž tratě olympijských závodů v silniční cyklistice by mohly vést přes demilitarizovanou zónu, dělicí korejský poloostrov. Zástupci Jižní a Severní Koreje se tento měsíc sejdou ve Švýcarsku k druhému kolu jednání na téma olympijských her. Severní Korea v prvním kole jednání požadovala, aby se stala zároveň s Jižní Koreou spolumajitelem her. Mezinárodní olympijský výbor tento požadavek zamul.

Lední hokej

Kanadští juniorští mistři světa v ledním hokeji zůstávají zatím i na letošním šampionátu, který se pořádá v kanadském Ontariu, bez porážky. Svého třetího vítězství dosáhli v utkání s juniorskými reprezentanty Spojených států, které porazili 5:2. V dalších utkáních Švédsko těsně zvítězilo nad Československem 3:2, Sovětský svaz porazil Švýcarsko 7:3 a Finsko zvítězilo nad západoněmeckými juniory 7:2.

Sovětský armádní celek CSKA Moskva zatím v rámci série zápasů s kluby profesionální kanadsko-americké Národní hokejové ligy dosáhl dvou vítězství a zakusil jednu porážku. Sovětská hokejová reprezentace ve čtvrtek 26. prosince porazila Los Angeles Kings 5:2 a v pátek zvítězila nad Edmonton Oilers, kteří nebyli schopni podat svůj obvyklý výkon, poměrem 6:3. V neděli však narazili na klub Quebec Nordiques, který jim uštědřil porážku 5:1. Nejlepším hráčem v quebeckém dresu byl Michel Goulet, který zaznamenal tři góly. Další branky vítězů vsílili John Anderson, který skóroval při oslabení vlastního mužstva a Brent Ashton, Petr a Anton Šťastní přispěli k vítězství Quebec Nordiques každý dvěma nahrávkami. Jediný gól Sovětů padl až v polovině druhé třetiny z hole Sergeje Makarova. Klub CSKA Moskva bude pokračovat ve svém severoamerickém zájezdu až do 8. ledna, kdy jej zakončí utkáním s Buffalo Sabres. - Dalším sovětským celkem, který zde sehraje celkem čtyři zápasy, je Dynamo Moskva. Ve svém prvním utkání Dynamo podlehl klubu NHL Calgary Flames 3:4. Vítěznou branku Flams vsílil před téměř sedmnácti tisíci diváky v polovině třetí třetiny Richard Kromm. V kanadsko-americké NHL byla sehraha tato další ut-

kání. New York Rangers, kteří již prohrávali s Washingtonem Capitals 0:3, zaskórovali ve druhé třetině 5 gólů a nakonec zvítězili 6:5. Mike Foligno přispěl třemi góly k vítězství Buffalo Sabres nad New York Islanders poměrem 4:3. Utkání bylo o 40 minut pozdrženo výpadkem elektrického proudu. V dalších střetnutích Hartford Whalers porazili Detroit Red Wings 5:2, Chicago Black Hawks zvítězili nad Boston Bruins 4:3 a Edmonton Oilers porazili Vancouver Canucks 4:2.

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVČŮ V ZAHRAŇIČI

Jubilejní X. Juniorský šampionát v Kanadě Juniorští hokejisté do 20 let za účasti Československa, Sovětského svazu, Švédska, Finska, USA, Západního Německa, Švýcarska a Kanady se sjeli 26. prosince na 14 dní do Kanady, kde ve čtrnácti halách budou zapasit o světový šampionát! Kanadčané berou turnaj nesmírně vážně, ale i evropská mužstva také „zbrojí“, hlavně Švédové. Podle „USA“ novin i Američané budou mít silné mužstvo. Hokejový svět se chystá při desátém Juniorském mistrovství světa na velký turnaj! Vyjdou nové hvězdy, které budou pak oficiálně hrát za národní mužstva. Finále se bude hrát v úplně novém překrásném stadionu v Hamiltonu, který pojme 18.000 diváků. Pořadatelé - organizátoři museli sehnat rekordní částku 43 milionů dolarů, aby se tento jubilejní šampionát mohl uskutečnit. Náš Otta Jelínek, ministr kanadského sportu se snaží pomoci; - přejeme Vám mnoho zdarů a úspěchů!

Právě se dovídáme, že Kanadský výbor porobených narodů měl 16. prosince banket, který se konal na počest ministra pro sport a kulturu etnických menšin, Otty Jelínka v Litvinském kulturním středisku v Torontě. zp

T.B.Hlubuček „České noviny v Americe“

Během své osmdvacetileté činnosti v cizojazyčném odboru Severovýchodní továrny na domácí léky v Cedar Rapids, jsem měl příležitost vidět a číst všechny československé časopisy vydávané ve Spojených státech, protože jsme ve všech oznamovali úspěšně naše produkty a tak je redakce posílala. Dnes už mnoho z těchto kdysi tak populárních časopisů neexistuje.

V Omaze vycházel Otakarem Charvátem redigovaný „Pokrok Západu“, v Novém Yorku „Newyorské Listy“, v Clevelandu „Dělnické Listy“, v Cedar Rapidsích „Cedarrapidské Listy“. V Chicagu bylo ovšem středisko čsl. časopisů, zahrnuje v to „Deník Svornost“, „Spravedlnost“, „Věk Rozumu“, „Národ“, „Katolík“, týdeník „Amerikan“, „Domácnost“, „Slavie“, „Deník Hlasatel“, „Duch Času“ a možná i další. Take v Texasu vycházelo několik časopisů a mimo to obě sesterské a bratrské Jednoty měly své měsíční orgány jako Z.C.B.J. „Bratrský Věstník“ a Č.S.A. „Zornář“. Dnes nam už z nich zbývá jen malá hrstka a nejoblíbenějším krajanským listem pro mne zůstává náš „Hlas Národa“, který obsahuje souhrn důležitých zpráv z celého světa mimo zprávy ze života našeho lidu v Americe a pro mladší generaci neschází ani sport ani anglická část.

Se zanikem každého jednoho našeho časopisu bylo možno

slyšet povzdech jeho dlouholetých čtenářů, pro které se stal oblíbeným zpravodajem a osobním přítelem. Zanik byl způsoben z mnoha příčin, většinou z hospodářských, protože průměrný odběratel si nikdy nedovedl představit finanční náklad, potřebný k vydávání časopisu bez ohledu zda je to deník nebo týdeník. Spíše byly časopisy brány jak se říká „For granted“, za něco samozřejmého. Jak dlouho si chceme udržet náš časopis, aby zůstal našim mluvčím, rádcem a zdrojem informací, záleží na nás samých. My, kteří si pravidelně předplácíme, můžeme pomoci tím, když časopis doporučíme svým známým, nebo pošleme jejich jméno a adresu redakci, která jim pošle číslo „Hlasu Národa“ na ukázkou. Nyní v novém roce 1986 můžeme tím dát dárek k prodloužení českého kulturního národního života našeho lidu v Americe.

Nedopustíte, aby se náš oblíbený časopis stal v naší vážné době obětí naší liknavosti v jeho předplácení a podpore, tak, že by zašel na „úbytě“, jako se to stalo v minulosti mnohým jiným našim časopisům. - Když už nic jiného, vezměme si příklad z Židů, Arabů, Číňanů, Japonců, Koreanců, Němců, Poláků, Litvinců, Ukrajinců, Indiů, Vietnamců či jiných národností, kteří si ve svobodných USA dovedou své národní noviny udržet a vsestranne je podporují. Přitom je mnoho jejich rodnych vlasti svobodných a ta naše dnes svobodna není a potřebujeme její „Hlas“ slyšet, abychom jí mohli k opětne svobodě pomáhat.

PROGRAM ZAJEZDU 1986

DO ČESKOSLOVENSKA.
Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga neb New Yorku za nejlevnější ceny.
14. a 29. května, 12. a 26. června, 10. a 24. července, 7. a 21. srpna a 4. a 16. září.
Každý zájezd je na 16, 23, a nebo na 30 dní pohybu a může být prodloužen až na 90 dní za stejnou cenu.
ZÁJEZD NA SOKOLSKÝ SLET DO CURYCHU.
Odlet 3. července z Chicaga, New Yorku neb Dallasu. 3 dni pobyt v Curychu a 13 denní zájezd Evropou.
Zájezd č.1 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii a Rakousko; zájezd č.2 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii, Rakousko a Československo.
Pobyt v Evropě může být prodloužen až na 90 dní.
Cena zájezdů je mimořádně výhodná.
Zavolejte nebo napište o podrobný program a cenu.
VYŘIZUJEME rychle a spolehlivě návštěvu Vašich příbuzných z Československa.
Vyzádejte si podrobné informace a ceny u

WEBER TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST ČERMÁK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Radi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNA

Doporučte
HLAS NÁRODA
svým přátelům
a známým

SLOUPEK INFORMACÍ

(Dokončení ze str. 2)

bezpečnost byla založena na evropské kulturní, hospodářské a obranné vyspelosti. Dokud byly ostrovy na severu a východě od Austrálie holandské, britské, francouzské a portugalské kolonie, cítili se Australané nadřazení. Tento pocit rasové nadřazenosti potrvál ještě po celou dobu vlády Roberta Menzies. V té době však už v Asii a v Africe po skončení 2. světové války probíhala takzvaná dekolonisace. Celá řada malých i větších států se ustavila i na tichomořských ostrovech.

A nejsou to státy bezvýznamné; jmenují z nich pouze tři: Malajsie, Singapur a Indonésie. Tyto státy, vzniklé z bývalých kolonií jsou dnes hospodářsky i vojensky značně silné. Jmenovitě Indonésie v přímém sousedství Austrálie je na cestě stát se hospodářskou i vojenskou velmocí. Sloučena ze tří tisíc malých i větších ostrovů o rozloze 1,919,443 kilometrů čtverečních je 15 krát větší než Československo a žije tam 160 miliónů lidí. Uvážíme-li, že Austrálie má necelých 16 miliónů obyvatel, je to poměr 1:10, a při značné porodnosti v Indonésii se tento poměr neustále zvyšuje a bude růst.

Přitom jsou Indonésané hrdí na svoji historii a tradice. Vždyť na Jávě a Sumatře existovaly státní útvary, domorodé civilizace a kultura několik století dříve než ve střední Evropě! Mluví se tam sice 25 základními jazyky, které se ještě třísti na stovky dialektů, ale ani Australané nejsou ještě dnes nikterak homogenní. Určitě by si již australské politici a hlavně sdělovací prostředky jednou provždy měly vštípit v paměť, že mají co činit se suverenními národy, zbytečné je nekritisovat a neprovokovat, a hlavně nepoučovat svoje sousedy, jak si mají zaříditi svoje vnit-

ropolitické záležitosti po evropsko-australsku.

Indonésie je ještě ve stavu vývoje, ale konsoliduje se. Pochopitelně, že je zde bolava otázka okupace východního Tichomoří, ale to je především vinou Portugalců, že opustili svoji bývalou kolonii, aniž se postarali o její budoucnost. Všechny protesty z Austrálie tamější lidem nic nepomohou, naopak, poškodí jen vztah mezi oběma sousedy.

Nynější australská vláda uznala, že v současné době nemůže na situaci nic změnit a proto se snaží o zlepšení styků s Indonésii. Je však již nejvyšší čas, aby se federální ministr zahraničí Mr. Hayden naučil diplomaticky mluvit a jednat. Dosud jeho projevy znějí jako by byly agitačně zaměřeny jenom k uspokojení levicových směrů v A.L.P. Jeho často nedomyšlené kritické projevy jenom kazí přátelský poměr se sousedními státy. Za dobu svého úřadování vyvolal rozepře s Indonésii, Singapurem, Filipinami a dokonce s Francií v záležitosti Nové Kaledonie.

Právě v týdnu co toto píše, si Mr. Hayden - lidově řečeno - „pustil hubu na spacír“, a nediplomaticky uděloval lekci filipínskému prezidentu Marcosovi, jak má spravovat záležitosti svého státu. Netvrdím že Mr. Hayden neměl pravdu, ale rozhodně to nebylo diplomatické jednání. V ničem to Filipincům ani Australanům neprospělo, ale spíše naopak, narušilo vzájemný přátelský poměr mezi oběma státy. V odvetu za Haydenovu ústnatost, filipínská vláda zakázala australským vojenským letadlům přístup na strategicky důležitou leteckou US základnu Clark, 50 km severně od Manily. Komu a čemu to prospěje?

XXXXX

Vraťme se ale k Indonésii. Od doby neúspěšného komunistického puče v r. 1965, kdy po Sukarnovi moc ve státě převzala vláda presidenta Suharta, australské sdělovací prostředky ovlivňované marxisty - jako smyslů zbavené - neustále kritisují vnitrostátní poměry v Indonésii. Jmenovitě A.B.C. v televizi i v rozhlase přímo agituje proti indonéské vládě. Jako protiopatření Indonésie vykazala australské žurnalisty ze země. Je již na čase, aby si federální vláda a s ní celý australský národ uvědomili, že doba pokročila, a že Austrálie

jíž nehraje hlavní roli v jižním Tichomoří. To bylo přímo naznačeno, když po ženevském pohovoru mezi americkým prezidentem Reaganem a sovětským diktátorem Gorbačovem se zaměstnanci US State Departmentu rozjeli informovat spojenecké vlády o průběhu těch pohovorů. Mezi jinými navštívili i takové „spojence“ jako Československo, Východní Německo a Čínu.

Přitom stojí za pozornost, že jeden takový US reprezentant Mr. Allen Holmes, navštívil nejdříve Djakartu a informoval indonéskou vládu přednostně před vládou australskou. Nový Zéland však žádný z těchto amerických cestujících diplomatů nenavštívil. Tím Spojené státy znovu potvrdily, který stát v Tichomoří je pro ně a pro světový mir v současné době nejdůležitější.

Dnes má Indonésie ve zbrani 210,000 vojáků; z toho je 42,800 námořníků a 29,000 mužů v letectvu.

V porovnání s tímto množstvím má Austrálie ve zbrani pouze 32,800 vojáků z čehož je 17,000 námořníků a 22,000 v letectvu.

V týdnu před vánočními svátky navštívil Austrálii indonéský ministr zahraničí Mr. Mochtar Kusumaat - Madja. Nevím ještě co dojednal s australskou vládou; doufejme však, že vládní činitelé v Canberra konečně pochopí, že Indonésie již dávno není holandskou kolonií, ale že je to nezávislá republika, která se snaží o demokracii a se kterou je nutno počítat v budoucnu.

XXXXX

Dnešní Reaganova Amerika není nikterak sentimentální ve své mocenské politice; pro ni jsou důležitá čísla a loyality. To by si měl především uvědomit novozélandský předseda vlády Mr. Lange, který prohlašuje, že Nový Zéland může být obrany schopný. Přitom čísla mluví přímo zdrcující řečí proti jeho chvástání. Počet mužů ve zbrani v N.Z. je 5,600 vojáků; 2,800 námořníků a 4,400 v letectví. Smutná bilance sebevražedné politiky státu, který věnuje na obranu své země strašně mizernou sumu peněz. Jak může být slovnitý pan Lange tak naivní, domnívá-li se, že v čase nebezpečí bude někdo jeho zemi bránit, když sám vynakládá na její obranu tak málo! Současná Reaganova americká administrace to ví, a proto se ani neobtěžovala poslat svého diplomatického zástupce po letošní Ženevské konferenci na Nový Zéland, zatímco jej poslala do ČSSR.

J.A.N.

Zprávy o Chartě 77

Katolický kněz (nyní bez státního souhlasu) Václav Malý, si písemně stěžoval ministru vnitra ČSSR Vratislavu Vajnarovi. Vypsal velmi podrobně své zatčení při návštěvě přítele Ladislava Lise v Sosnové na Českolipsku, ponižující osobní prohlídku, cynické chování esenbáků a estébáků a konečně pronásledování ve tmě. Závěrem Malý vyslovil domněnku, že celá akce směřovala „k jasnému cíli: izolovat Ladislava Lise a zastrašit budoucí návštěvníky, kteří se nechtějí izolovat od dr. Lise...“ Vyzval Vajnara, aby „zjednal nápravu a podobné případy se nevyskytovaly...Zákony platí pro všechny, tedy i pro příslušníky StB, kteří v daném případě závažným způsobem porušili zákon.“ Ladislav Lis je viceprezidentem Mezinárodní federace pro lidská práva a je podroben ochrannému dohledu, „v jehož rámci je soustavně vystaven psychickému nátlaku ze strany StB...“ - Ladislav Lis také podepsal s mluvčími Charty 77, Jiřím Dienstbierem, Evou Kantůrkovou a Petruškou Šustrovou, dopis jihoafrickému biskupu Desmondu Tutu, v němž hnutí projevovalo solidaritu s jeho bojem proti apartheidu v Jihoafrické republice. Ocenili „odpor většiny jihoafrického lidu proti tomuto násilí i snahu o dialog a nenásilný přechod země k přirozenému uspořádání, v němž má každý občan stejná práva a povinnosti vůči společenství, v němž žije...“ - P. Josef Zvěřina, známý teolog a bojovník za lidská práva, napsal papeži Janu Pavlu II. dopis, v němž vyjádřil solidaritu českých katolíků s papežem na jeho cestě Holandskem. „Stojíme zcela s Vámi a nepřijímáme nátlak lůzy. Kámeny, urážky a bomby jsou známé prostředky, které používaly temné protikřesťanské síly...Konec konců víme dobře, kdo z toho těží...“ Zvěřina také blahopřál slovenskému knězi Jozefu Tomkovi, který byl nedávno jmenován kardinálem. - Jednou z nejpronásledovanějších náboženských skupin jsou v ČSSR Svědci Jehovovi. V „Kriminalistickém přehledu“, časopise, který je volně ke koupi, si je vzali na mušku poručíci StB Gehringer a Lanc a označili je za „nejprotikomunističtější, nejprotipokrokovější a nejprotivědečtější náboženskou společnost, která v ČSSR existuje.“ Jejich pasivita má prý jediný cíl: rozbít jednotu mas a obranyschopnost země. Autoři referují radostně o zatčení skupiny Svědků Jehovových ve Valašském Meziříčí, které skon-

čilo rozsudky až do jednoho roku. - Manželé Kořínkovi (Karel a Jindřiška, Šárka 3, CS 79601 Prostějov) dostali konečně rozhodnutí krajského soudu v Brně, kterým se zamítá jejich odvolání proti usnesení okresního soudu, doporučující internaci v psychiatrické léčebně. Kořínkovi jsou adventisté a od r. 1973 bojují o rodičovská práva ke svým dětem Marku, Hanuš, Alešovi, Renátě a Laborovi, které jim byli odňaty, protože je chtěli vychovávat přísně nábožensky. Čtyři první jmenované děti se jim podařilo dostat ze sirotčince. Když se pokusili získat zpět i nejmladšího syna Labora, byli obviněni z urážky příslušníka SNB a zavření do psychušky. Nyní jim hrozí nová internace. Pomozte jim tím, že napíšete dopis jim, Husákov, ministru vnitra Vajnarovi, Federálnímu národnímu shromáždění!!! -27.9. soudil senát okresního soudu v Táboře evangelického duchovního Jana Kellera pro trestný čin maření dozoru nad církvemi. Keller zorganizoval v létě 83, kdy působil jako kněz v Černošíně u Tachova, týdenní pobyt mládeže s modlitbami a četbou bible. Přes 100 čl. občanů protestovalo u církevních a státních institucí proti tomuto procesu. - 23.9. slavil básník Jaroslav Seifert 84. narozeniny. Mluvčí Charty, Jiří Dienstbier, Eva Kantůrková a Petruška Šustrová ho v předvečer navštívili a odevzdali mu blahopřejný dopis, v němž loňského nositele Nobelovy ceny divají za příklad dnešní mládeži, která se ptá, jak žít: „...Vaše zdrženlivost a nepatetičnost se bude jistě ošivát.“ píší chartisté, „ale přesto nám dovoďte uvést jako jeden z příkladů život Váš: Vaše neutuchající holdování lásce a kráse; Vaši jasnou a veselou mysl; Vaše neúprosné tihnutí ke spravedlnosti a úctě k člověku; Váš obdivný a čistý vztah k ženě; Vaše veřejné činy, které byly vždy neokázalé, ale pokaždé uskutečněné v pravou chvíli a na Vašem vlastním místě; Vaši smírnou vlídnost a dar odhadnout vlastní možnosti; Vaši nevtrhavou věrnost poznanému...Váš příklad nám říká, že je na každém, na jeho silách, schopnosti a odhodlání, aby jeho národ neupadl do beznadějnosti a dějinné ztracenosti...“

PRODAM

stavební parcelu na Floridě
LEHIGH ACRES
12 mil od Ft. Myers
Cena \$5000
Píště do adm. H.N.
zn: „Stáři“

I
M
P
O
R
T
E
R**VALAŠSKÉ
PAPUČE**dokud zásoba
postačí

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623**MATE JIŽ ZAPLACENO
PŘEDPLATNÉ NA ROK 1986?**

Zaslíbená země

P. Leo Kuchař, eucharistián z Vídně, napsal německy knihu: DEN RADAR UNTERFLOGEN. Letos slaví 25 let od svého vysvěcení na kněze. Nikdo v Brně neměl tušení, až snad na několik málo zasvěcenců, že schopný zdravotník, je knězem. Jak k tomu došlo? Směs řízení Božího jeho vlastní chytrostí a náhod mu dopomohla k oltáři.

**

Když se má maminka po světové válce v r. 1945 nevrátila z Polska, věděli jsme, že se už nepodaří zjistit dobu, místo a bližší okolnosti její smrti. Jako židovka byla v r. 1942 odvezena do Polska a za půl roku zavražděna. Poslala několik pohlednic z pracovního tábora v Savinu ve východním Polsku. Pak její stopa zmizela a o jejím osudu jsme se nic nedověděli. Savin jsem nenašel ani na mapě.

V r. 1959 jsem začal uvažovat o tom, jak zjistit stopy po mamince a zároveň o možnosti, dát se vysvětit na kněze. Jednou jsem vyšel z bytu a octnul se v jedné z nejživějších brněnských ulic, když jsem zaslechl volat své

jméno. Nejdřív jsem se domníval, že ten hlas volá někoho jiného, kdo se také jmenuje Leo. Ale neznámý volal dál a kýval na mě z druhé strany ulice. Představil se: „Jsem syn strýce Poldiho.“ Na prastrýce Poldiho jsem si ještě vzpomněl, ale na jeho syna ne. Při rozhovoru jsem se dověděl, že můj vzdálený příbuzný, i když také žid, zůstal na živu skoro zázrakem a pracoval v posledních letech v Polsku jako technik. Když jsem se ho zeptal na podrobnosti osudu našich společných příbuzných, kteří všichni zahynuli v Polsku, doporučil mi novou knihu Krause - Kulky „Noc a mlha“, v níž byly všechny údaje o vyhlazování židů v Polsku, pokud se daly sestavit z archivních dokumentů. Knihu jsem si opatřil a skutečně jsem v ní našel vhodné pokyny a údaje pro další pátrání.

Tehdy se ve mně probudila pozdní, ale silná touha, vnést trochu světla do temnoty o konci života mé maminky. Nemohlo přitom jít o jednotlivý osud, vždyť byla jen bezejmenným zrnkem v množství, postřiženém „konečným řešením židovské otázky“; ale přece jen

se muselo něco o osudu osazenstva Savinu zachovat. Napadlo mi, poptat se u pana faráře Savinu. Mělo to několik výhod. Předpokládal jsem, že duchovní bratr mi neodepře pomoc; že s ním mohu korespondovat latinsky - tehdy jsem neznal ani slůvko polsky; že se podívá do zápisů ve farní knize a jako kněz se spíš může zeptat starších obyvatel obce. K dopisu jsem přiložil fotografii své maminky. Brzo došla odpověď. Pan farář se zmínil o mé záležitosti v kázání. Přihlásili se muži i ženy, kteří v r. 1942 pracovali v židovském pracovním táboře Savin jako civilní zaměstnanci. Jedna žena si dokonce při pohledu na fotografii na mou maminku vzpomněla. Později se ale ukázalo, že se mýlila.

Židé v Savinu stavěli odvodňovací kanály. Po skončení prací je odvezli do plynu ve vyhlazovacím táboře asi 30 km od Savinu, jmenoval se Sobibor. Psal jsem hned panu faráři do Sobiboru o další zprávy o táboře. Sobibor však není farnost, nýbrž patří k farnosti Orchůvky na hranicích Sovětského svazu. Pod okny fary teče pohraniční

řeka Bug. Na druhém břehu začíná velká říše Antikristova. Cítil jsem se v Orchůvkách vždy jako na konci světa. Ale nechci předcházet...

Pan farář z Ochrůvek, P. Albín Szymanski, kapucín, mi poslal několik novinových článků o Sobiboru, vystřižených nebo opsaných ze starých novin. Nejdůležitější bylo na konci jeho průvodního dopisu: „Zvu Tě, přijď do Polska a navštív mě. O peníze se nestarej. Zde můžeš pátrat dál!“

Tehdy neexistoval cizinecký styk mezi zeměmi východního bloku. „Železná opona“ kolem ČSSR byla nejen vůči Západu, ale i na Východě. Mohla zasáhnout jen Boží Prozřetelnost a udělat zázrak. Jakmile jsem začal uvažovat o cestě do Polska, mihla mi hlavou jako blesk myšlenka na možnost, dát se v Polsku vysvětit na kněze. V Polsku nebyly zrušeny kláštery a semináře, nebyli tam zavření biskupové. V protikladu k poměrům v Československu tam měla katolická církev nejen skoro úplnou volnost, ale rozkvétala a měla takový vliv, že kanceláře polské komunistické strany i úřední budovy se vyzdobily papežskými prapory, když přijel biskup na vizitaci do své katedrály, nebo dopravní policisté zastavovali provoz, jelo-li biskupské auto ulicemi! Kde je to možné na svobodném Západě? Zažil jsem to v Lublině - ale zase nechci přehánět...

Jsem vděčný za Boží Prozřetelnost a proto bych rád zdůraznil: kdybych byl v onen památný den, kdy jsem se setkal se synem svého prastrýce, vyšel z domu jen o minutku dříve nebo později, je možné, že bych dodnes nebyl knězem...

***

Za temné noci přešel vlak Vídeň - Varšava, bylo to 30. srpna 1959, - česko-polské hranice. Na ostrém reflektoru na nádraží jsem poznal, že jsme opustili území mé vlasti. Zmocnil se mě podivný drásavý pocit, který svíral železnými spáry mé hrdlo. Byl jsem na svobodě. Začal jsem volněji dýchat. Dokonce i vzduch v Polsku se mi zdá svěžeji a vonněji...

Byl to vlastně skok do nejistoty. V Polsku jsem osobně neznal ani človíčka. Nevěděl jsem, ke komu jdu. Neznal jsem ani lublinského biskupa, dokonce ani jeho jméno ne. Vždyť jsem dlouho netušil, že Lubin vůbec nějakého biskupa má. Z maskované „filatelistické“ korespondence s Římem jsem usoudil, že mám navštívit biskupa té diecéze, ke které patří město Lublin. Dostal lublinský biskup z Říma dimisoriálky, bez kterých nesmí žádný cizí biskup

vysvětit někoho na kněze? / Každý kněz musí patřit k některé diecézi, nebo do nějakého řádu, resp. kongregace, nebo jiného Římem uznaného náboženského společenství - sekulárního institutu, osobní prelatury ap. Má-li vysvětit na kněze jiný biskup, než pod jehož pravomoc bohoslovec patří, musí dostat zvláštní povolení od příslušného biskupa - dimisoriálky. Pozn. red./

V dimisoriálkách nebylo mé jméno. Vzhledem k tomu, že pošta mohla procházet cenzurou, oznámili lublinskému biskupovi z Říma jen to, aby vysvětil na kněze onoho kandidáta, který přijal svátost biřmování 2. května 1940. Nebylo tam ani datum narození, neboť to by mohla policie vyčíst z mého pasu. Připustí biskup v nouzovém případě náhradní dimisoriálky, které nebyly ničím jiným, než mosaikou vlastnoručně psaných poznámek, naškrábaných na tuctech stránek nezavadné knihy? Byla to ostatně zmíněná kniha „Noc a mlha“ o vybití židů ve východním Polsku. Řím pověřil vystavením dimisoriálek mého zpovědníka, kdyby se snad originální dokument z Říma ztratil. Ani tyto náhradní dimisoriálky neobsahovaly jména - ani kandidáta kněžství, ani odesílatele. Za normálních okolností to byl právně neplatný dokument. Nemohl jsem ale riskovat pašování jasného textu přes hranice.

Žádná noc v mém životě nebyla tak napjatá a plná ochromující nejistoty, jako noc mé první cesty do Polska. Bylo to největší a nejsvětější dobrodružství mého života.

V Lublině na mě čekalo zklamání. Všichni polští biskupové byli na exerciciích v Čestochové a měli se vrátit až za týden. A já měl vizum na čtrnáct dní!

Drtivá nejistota první noci se měla táhnout celý týden. Ale přece jen tu bylo nejisté světélko. Jistý kanovník M., kterého jsem na ordinariátě navštívil, hned vytáhl peněženku a vysypal mi do dlaně její obsah. Tak jsem měl aspoň peníze.

Pokračoval jsem na cestě do Ochrůvek, kam mě pozval P. Albín. Jak jsem se už zmínil, cítil jsem se tam jako na konci světa. Bylo to jen pár kroků od sovětské hranice. Právě před nosem jsem měl rudého netvora, požírajícího křesťany. Měl jsem skoro mezi smrticemi tlapami ruského medvěda dosáhnout svého životního cíle a vrátit se jako kněz do vlasti? To by byla bývala ovšem skutečná „božská komedie“ - žertovný husarský kousek božské Proz-

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

V předvečer schůzky prezidenta Reagana a gen. tajemníka KS SSSR Gorbačova sv. Otec poslal oběma osobní poselství; vyslovuje v něm přání, aby ovocem rozhovorů byly nové předpoklady k rozvoji vzájemného dialogu, který by překonal nedůvěru, vzdalil nebezpečí války a byl přínosem míru. Sv. Otec to řekl v neděli 17. listopadu před poledním Anděl Páně; dodal, že je si vědom těžkosti, jež stojí v cestě dohodě, zvláště co do závodění ve zbrojení; vyzýval proto věřící celého světa k modlitbě k Panně Marii, Královně míru a Matce dobré rady, aby na její přimluvu Bůh podporoval a utvrzoval všechny snahy, zaměřené na hledání řešení všeho toho, co tíží lidstvo a čo uspokojí jeho očekávání.

V posledních týdnech sv. Otec vykonal dvakrát obřady beatifikace. 3. listopadu prohlásil blahoslaveným holandského karmelitána žurnalistu Otce Tita Brandsmu (1881-1942), který byl v koncentračním táboře v Dachau usmrčen injekcí kyseliny karbolové; 17. listopadu 21 letého studenta bohosloví z řádu pasionistů Pia od sv. Aloise, ve světě Aloise Campidellio

(1868-1889), Marii Terezií od Ježíše Gerhardingerovou (1797-1879), zakladatelku Chudých školských sester P. Marie, a libanonskou řeholní sestru Rebeke Ar-Rayer de Himley (1832-1914).

Ve dnech 18.-20. října byl sv. Otec na Sardinii; navštívil čtyři její přední města a v projevech vyjádřil svou účast s ekonomickými těžkostmi tamějšího obyvatelstva, jako nezaměstnanost a nízké mzdy, odsoudil banditství, únosy a krevní mstu, které tam stále vládou, a jako vždy setkal se s nemocnými, mládeží a zavítal také v Cagliari do tamější věznice. V městě Monteponi sestoupil do šachty na uhlí, hluboké 375 metrů, 200 pod mořskou hladinou, a pozdravil tam horníky, též 30 Poláků, kteří tam pracují už 19 let. V přítomnosti papežově 36 letá Eva Canasová opakovala odpuštění vrahům svých dvou bratrů: „Svět se stane lepším, jen když lepším se stane každý z nás.“ prohlásila. Při mši svaté v Sassari účinkoval také barbový orchestr ze Sofie v Bulharsku.

A už se mluví o dalších cestách Jana Pavla II. mimo Itálii: 1.-10. února 1986 by měl být v Indii; v červenci v Kolumbii, v

září ve Francii, kde se zastaví v Lyoně, Arsu a Annecy, aby se především připojil k oslavám 200. výročí narození sv. Jean-Marii Vianeye, svatého faráře arského, a v prvních měsících 1987 snad pojedě do Chile a Argentiny, aby tak obě země odměnil za jejich pokojné vyřešení sporu o ostrovy v Beaglově úžině, v němž Svatý Otec byl prostředníkem.

Vatikánské pošty vydaly pamětní známku k dohodě o změnách v konkordátu mezi Svatým stolcem a Italskou republikou a sérii dvou známek k Světové filatelistické výstavě „Italia 85“ s motivem dvou poštovních vozů, uchovávaných ve Vatikánských muzeích.

5. října se ujal řízení baziliky sv. Klimenta utrechtský arcibiskup kard. Hadrián Simonis; tato bazilika, v níž byl pochován svatý Cyril, je jeho kardinálským titulárním kostelem.

Za přítomnosti sv. Otce byla otevřena výstava „Dante ve Vatikáne“; je vystaveno 100 kreseb ke 100 zpěvům slavné Božské komedie; sv. Otec připomněl hluboce věřící ráz Dantovy skladby, takže vede čtenáře až k nazírání na „Lásku, která hýbe sluncem a všemi hvězdami“ (Ráj 33, 145).

řetelnosti, veselý šachový tah Ducha svatého.

„Proč se pohané bouří...ale ten, který trůní na nebesích se směje, jsou Pánu k smíchu...“ Žalm 2/. Napadla mi také slova Apokalypsy: Jedna žena měla porodit dítě, ale před ní stál krvavě rudý drak s planoucíma očima a čekal...

Jeden člověk se procházel příští sobotu celé hodiny před vjezdem do dvora biskupské residence. Nechtěl promeškat auto vracejícího se biskupa. Když měl hlad, vstoupil do protějšího obchodu s potravinami a koupil si dva chlebičky. Aby ani na chvíli nespustil vchod do biskupského paláce z očí, šel k pultu pozadu. Vyděšený prodáváč ho považoval za blázna.

Biskup musí být doma nejpozději v 17 hodin, neboť v pět hodin má slavnostně vstoupit do své katedrály ke kanonické vizitaci. Asi už jste uhádli, že ten muž, který od rána nervózně přecházel kolem ordinariátu a pozoroval každé auto jsem byl já. I když jsem se poohlédl po zadních vratech do budovy, nevrátil se biskup z exercií v Čes-tochově do svého bytu hlavním vchodem.

Tedy se můj „přepad“ nekonal.

★★★

Poznámka redakce:

Tento přeložený výňatek z knihy vídeňského důstojného Otce Kuchaře předkládáme našim čtenářům jako „vna-dítka“. Až vyjde v římském nakladatelství „Křesťanské Akademie“ celý její překlad v češtině, ihned vám oznámíme, jak si ji můžete objednat. Ti však, kdo čtou a mluví německy, mohou si ji objednat za 10 švýc. franků i s poštovním na adrese:

„KLUB“, CH 8735 St. Gallenkappel Nr. 590, Switzerland.

Za ě Václavem Drahozalem z Cedar Rapids

Milý náš Father Vit,

s lítostí Vám musíme sdělit smutnou zprávu, že nám dva dny před Štědrým večerem, 22. prosince zemřel náš otec a dědeček, kterého jste dobře znal a on Vás - Václav Karel Drahozal. Jeho manželku a naši maminku Olgu Annu Drahozalovou, rozenou Hruška, taky dobře znáte. Všichni jsme byli na mši svatě u sv. Václava, kterou jste u nás v Cedar Rapids sloužil při našem Národním dnu, a pak jsme s Vámi před kostelem mluvili a tatínka i maminku jste svým humorem rozesmál. Naši mamince se teď bude hodně stýskat, protože se měli s tatínkem opravdu rádi. Maminka se narodila sice už v Americe ve Dvořákem známém městečku Spilville, kde také byli 4. května 1926 oddáni v kostele sv. Václava. Jejich pěkné manželství trvalo téměř celých šedesát let, a mohli se klidně toho vzácného jubilea dožít, kdyby se byl náš dědeček oženil o něco dříve. Bůh však mu dal dlouhý život, dožil se 89 let v poměrně dobrém zdraví i v jeho stáří.

Náš tatínek a děda přišel do Ameriky s rodiči Václavem a Marií Drahozalovými v r. 1907 z malé vesničky u Čáslavi v Čechách, která se jmenuje Hostovlice, a jsou tam prý v tom kraji dvě vesnice stejného jména, ale každá patřila kostelem a poštou k jinému místu. Náš děda byl tehdy jako jedenáctiletý nejstarším synem našich prarodičů. Rodiče jej hned dali do školy v osadě sv. Václava, kterou z Cedar Rapids znáte, kde tehdy vyučovaly sestřičky českého původu a měly jej k tomu, aby svou mateřskou řeč nikdy nezapomněl a mluvil

doma s rodiči vždycky česky. Když ve 14 letech školu vyšel, bylo třeba rodičům na rodinu přivydělávat. Šel tedy hned pracovat do místních jatek, vyučil se řeznictví a v tom řemesle pracoval po celých šedesát let než odešel do důchodu. Po celý život patřila naše rodina k osadě sv. Václava v Cedar Rapids, a ještě než se náš otec oženil, pracoval již v různých krajaňských spolcích. Stal se členem bratrské pojišťovací jednoty „Katolický dělník“ v řádu sv. Jiří č. 45, Sdružení českých spolku v Cedar Rapids, Katolického Sokola, Svazu českých katolíků a za obou válek domácí České gardy (Czech Guard).

Po celý svůj život až do smrti měl lásku k svému českému národu i k své rodné vlasti, o jejíž historii se stále živě zajímal.

V roce 1976 u příležitosti rubínového manželského jubilea se nám dětem podařilo poslat dědečka s babičkou do Československa konečně také jednou na „svatební cestu“. Babička tam nikdy předtím nebyla a děda opustil svou rodnou vísku ještě před první světovou válkou za starého Rakouska - Uherska. Přesto se mu poštětilo, že tam zcela náhodou našel jednoho svého kamaráda z dětství, jak o tom později napsal i dlouhý dopis do Hlasu národa.

Náš tatínek, děda a praděda měl také od mladých let velkou lásku k českému divadlu, a snad nebylo v Cedar Rapids českého jeviště, na jehož prknech by si býval nezahrál! Mnoho pamětníků těch dob, kteří dosud žijí, si dodnes vzpomíná, že jakmile Václav Drahozal vystoupil na jeviště, každý hned věděl, že se od srdce zasmějí, a že představení bude výborné. I na stará kolena náš děda se vrátil rád ve vzpomínkách do těch dob a naše zlatá maminka vzpomínala s ním. Někdy, aby mu udělala ještě větší radost, připomněla mu různé maličkosti, které mu při vyprávění vypadly z paměti, a to pak dědova tvář ozivila vždy takovým vděčným úsměvem. A teď, když - nikterak zvlášť nechuravěl, ale jen pomalu chrádl, najednou z našeho rodinného středu odešel. Tíse nám usnul, aby se probudil v náručí Boží. Bude se nám po něm stýskat, ale budeme se těšit na shledání s ním na věčnosti. Nechť jej Pán Bůh odmění svou láskou za vše dobré a spravedlivé, co pro nás i pro své bližní vykonal a jeho tělu nechť dá lehké odpočinutí v americké zemi, kterou miloval stejně upřímně jako svou rodnou zemi českou na Čáslavsku tam v srdci Evropy - v Československu.

Nějak to vyříd'te čtenářům Hlasu národa, který tatínek vždy rád četl.

Srdečně Vás, Otče Vojtěchu s maminkou pozdravujeme. Olga a Wesley Drahozal, snacha a syn. Vzpomínáme si na nás?

*

Všichni milí Drahozalovi, to víte, že si dobře na Vás všechny vzpomínám. Babička Olze Drahozalové i Vám všem vyslovuji upřímnou soustrast jménem svým i úředníku Svazu českých katolíků tím našim staročeským pozdravem: „Potěš Vás dobrotivý Bůh!“ Váš děda se dožil požehnaného stáří a jeho odchod z Vašeho rodinného středu je skutečně jen návratem do Boží náruče. A ještě k tomu si jej Kristus Pán zavolal k nebeské „oslavě“ svých lidských narozenin. To je, panečku, dokonce pro hluboce věřícího křesťana, jakým byl Váš tatínek a děda i jakýmsi vyznamenáním, i když Vaše minulé vánoce byly asi smutnější než v minulých letech.

Pěkně jste to, paní Olgo, vyslala, a musím Vám blahopřát k Vaší znalosti češtiny. Nebylo třeba na tom Vašem psaní pro tisk skoro nic opravovat, ani pravopisně. Proto, až budete mít někdy chuť a čas, začněte nám o našich lidech a událostech z Cedar Rapids dopisovat i Vy!

Pán Bůh Vás všechny opatruj v tom novém roce a žehnej Vám.

Srdečně Váš
Fr. Vojtěch Vít, O.S.B.

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

V zármutku oznamujeme všem jeho spolkovým přátelům a krajanům, kteří jej znali z různých národních poutí a zájezdů, že nás na Boží zavolání překvapivě náhle před vánočními opustil můj drahý manžel, starostlivý otec, dobrotivý děda i pradědeček, tehán a bratr, pan

VÁCLAV KAREL DRAHOZAL z Cedar Rapids, Iowa.

Narodil se před 89 lety v Hostovicích na Čáslavsku v Čechách a do USA přijel se svými rodiči jako jedenáctiletý chlapec v r. 1907. Po celý život měl v lásce svou rodnou řeč, byl skutečně opravdovým Čechoameričanem, během světové války dokázal svou lásku k rodné vlasti svou aktivní službou v domácí Čs. gardě v Cedar Rapids. Svým celoživotním členstvím a prací v Národním svazu českých katolíků - v jehož ředitelstvu zastupoval po dlouhá léta stát Iowa - nám stále připomínal potřebu vytrvalých snah za svobodu Československa udržení našich národních a náboženských tradic v USA. Těžko nesl hitlerovskou okupaci Československa a ještě tížeji na něho doléhala náboženská a kulturní nesvoboda v dnešním Československu, za jejíž ukončení se vytrvale a pravidelně modlil.

Usnul nám tíse v rodinném kruhu dva dny před Štědrým večerem 22. prosince 1985, aby si šel zazpívat své oblíbené české koledy přímo k pravým Ježíškovým jesličkám.

Děkujeme všem, kdo si na něho s námi vzpomenu v tiché modlitbě.

Olga Anna DRAHOZALOVÁ, roz. Hrušková, manželka; Wesley, Jerry a Stanley DRAHOZALOVÍ s rodinami v Cedar Rapids, Ia. a v East Stouodsbury, Pa., synové; jedenáct vnoučat, sedmáct pravnoučat; bratr Frank DRAHOZAL s rodinou v Cedar Rapids.

Vyřizujeme spolehlivě letenky, ubytování v hotelích, půjčky aut, návštěvy Vašich příbuzných z Československa, tuzexové objednávky. Dobrá služba zákazníkům je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA

ZIVOTOPISNÁ ČRTA A VÝBĚR
Z PROSLOVŮ A PASTÝŘSKÝCH LISTŮ

(K 10. výročí smrti vydali čeští salesiáni)

(Pokračování z min. čísla)

II. - K SALESIÁNŮM DO ITÁLIE

Bůh dopustí, ale neopustí. Kdo se k Němu v těžkých životních situacích s důvěrou utíká, bude vyslyšen. I duševní utrpení, které mladý Štěpán Trochta hrdinně snášel a marně se snažil zakrýt zevnější činností mezi mládeží, dostalo po dvou letech zaslouženou odměnu.

První zpráva o díle sv. Jana Boska.

Bylo to asi někdy z jara 1923. Štěpán Trochta si četl noviny, brněnský »Den«. V drobných zprávách Malého oznamovatele padlo jeho oko na článek, podepsaný nějakým panem Goldšmidem. Byl to pokřtěný Žid, který poznal v Itálii dílo sv. Jana Boska a jeho aktuálnost. Svými články v novinách získal si velké zásluhy na tom, že se naše katolická veřejnost něco o salesiánech dovídala.

Ve zmíněném článku se vyprávělo, že kdesi v Itálii, v Perose Argentině, existuje ústav pro duchovní povolání, který vedou salesiáni ze Slovenska. Vyučují tam chlapce, kteří studují nižší gymnázium, a připravují se uvést do vlasti dílo pro záchranu mládeže, založené italským knězem Janem Boskem, zemřelým v pověsti svatosti. Zájemci byli odkázáni na určitou adresu do Trnavy.

Jedna zajímavost jako druhá, Štěpán chtěl pokračovat v četbě. Ale nedalo mu to. Jeho mysl utkvěla, ani nevěděl proč, na frázi, která mluvila o díle pro záchranu mládeže. Vracel se znovu a znovu k té celkem skromné zprávičce. Pak si sedl a napsal dopis do Trnavy. Chtěl bližší informace.

Odpověď došla brzy. Bylo to zároveň i pozvání přijet o letních prázdninách do Trnavy, v ten a ten den se osobně představit. Štěpán přijel. Přespal kdesi ve stohu sena a ráno se setkal s prvními slovenskými salesiány, P. Vagačem a bohoslovcem Hlubíkem. Střetnutí bylo velice srdečné. Štěpánovi se ujasnilo, oč jde, a P. Vagač v rozmluvě pochopil, že ten sympatický osmnáctiletý mladík má pro salesiánské povolání ty nejlepší předpoklady. Dohodli se, že, jakmile to bude možno, Štěpán přijede do Itálie, kde bude pokračovat ve studiích ještě s jinými slovenskými a českými chlapci.

Štěpánovi se zdálo, že vyřešil svůj životní problém. Bude knězem, a to knězem, který se věnuje činně mládeži. Našel konečně to, co hledal. Našel to, co odpovídalo jeho dynamické povaze a co bylo v úplném souladu s jeho dosažitelnou činností, jak v rodné vsi, tak už dříve v kroměřížském malém semináři.

Dobrodružná cesta do Itálie.

V létě 1923 byl Štěpán Trochta rozhodnut jet do Itálie. Byl přesvědčen, že Bůh sám odpověděl takto na jeho modlitby a ukázal mu cestu, po které ho v životě povede.

Byla zde ale maminka, která se právě zotavovala z dvouleté těžké nemoci. Byli zde malí sourozenci, jimž jako starší bratr nahrazoval otce. Byl zde také rodinný, skromný majetěček, po otci zděděný, na němž by měl Štěpán, dle úsudku příbuzných, pracovat.

Co na to řekne maminka? Bude s tím souhlasit, aby ji opět Štěpán opustil?

Anna Trochtová byla zbožná žena. Dvouletá nemoc ji ale ještě více přiblížila k Bohu. Očistila ji od všech postranních úmyslů a pozemských nadějí, které snad do Štěpánových studií skládala. Pochopila okamžitě, jaká je vůle nebeského Otce, který ji vrátil zdgavi. V nových událostech viděla jasně, co je její povinností. Odprodala kus majetku, přichystala Štěpánovi výbavu, vypůjčila ze zálohy 800 Kč a dala mu na cestu své požehnání.

V polovině listopadu roku 1923 Štěpán Trochta odjížděl do Itálie. Dlouhé a bolestné bylo loučení s »Omladinou«. I mnohá slza ukápá a nějaká tajná naděje zhasla. Štěpán netušil ale, že někteří mladíci budou jeho příkladu následovat. Doprovodili jej na voze až do Bylnice na

Vláře. Měl koš s prádlem, menší zavazadlo a peníze v kábatě.

V Uherském Hradišti přestoupil na vlak směrem ku Břeclavi, kterým se měl dostat až do Vídně. Dostal se do kupé, kde sedělo několik pánů a mluvilo mezi sebou německy. Jeli do Vídně. Zvlášť jeden z nich zaujal Trochtovu pozornost. Znal česky a dělal dojem nějakého ochodníka. Na své první cestě do ciziny měl Trochta velké starosti, co bude ve Vídni. Věděl jen, že bude muset přejet z východního nádraží na jižní. Ale jak se tam jede?

Pojal důvěru v česky rozumnějšího pána a otázal se ho. Ten si okamžitě occnil nezkušeného mladíka a vytušil, že bude mít asi nějaké české peníze, tehdy ve Vídni, v časech ekonomické krize a inflace, velmi ceněné. Nabídl se mu, že jej ve Vídni povede. Ve Vídni Trochta dal zavazadla do úschovny. Místo elektrické dráhy vydali se ale po ulici pěšky směrem k jedné restauraci, kde si slibovali povečefet.

Najednou zabočili do postranní ulice, téměř úplně temné. Jakýsi chlap motal se před nimi, až cosi ze země zvedl. Byl to takový obyčejný prsten. Štěpánův průvodce se zastavil a - jak už to podobné triky předpisují - začali se ti dva mezi sebou dohadovat. Konečně se pan průvodce obrátil na Štěpána, že by potřeboval »půjčit« na zakoupení toho vzácného prstenu. Peníze prý právě u sebe nemá, ale jistě mu je zítra vrátí. Bydlí prý tam a tam. Jako záruku mu nechává ten vzácný prsten s diamanty. Trochta si okamžitě uvědomil nalíčenou past, ale bylo pozdě. Musel vytáhnout peněženku, smluvení přátel si z ní »vypůjčili« 400 Kč a zmizeli.

Štěstí, že Trochta měl ještě v jiné kapse schovány další peníze. Přeptal se na cestu a za zbylé peníze mohl si ještě koupit lístek do Itálie. Dojel za to až do Mestre u Benátek.

Muž Prozřetelnosti.

Trochta bral vše dosud spíš z té dobrodružné stránky. Když ale vystoupil po nekonečné a únavné cestě v Mestre, do smichu mu nebylo. Z Vídně jel totiž osobním vlakem. Rychlík by byl stál víc. Když vyšel z vlaku, bylo ještě všude tma; brzo ráno, zima a poprchávalo. Stál na nástupišti se zavazadly jak zmoklá slípka. Na další cestu peněz neměl. Měl také hlad. Poslední koláče od maminky už byly dávno snězeny a po uzeném a domácím chlebě také nezbyl ani mastný papír. V duchu se vroucně modlil a srovnával si v paměti několik italských frází, jak se dopátrat, nejsou-li někde na blízku salesiáni - Don Bosko, jak dojet do Turina.

Pán Bůh chtěl ale, aby se jeho budoucí služebník procvičil trochu ve víře v Boží Prozřetelnost. Najednou se objevil na nástupišti jeden důstojník italské armády. Byl to plukovník. Trochtovi blesklo hlavou: snad bude rozumět německy. »Jak se, prosím, dostanu do Turina? Jsem cizinec, z Československa, a jedu k salesiánům studovat«, zeptal se Trochta plukovníka. A nemýlil se. Důstojník znal dost slušně německy. A nejen to, znal i salesiány a znal také i československé legionáře, kteří za války bojovali v Itálii.

Trochta našel muže Prozřetelnosti. Důstojník ho zavedl hned do nádražní restaurace, poručil mu kávu a jemné pečivo. »Víte,« mluvil k Trochtovi zcela důvěrně, »já jsem velel za války v Itálii československým legiím. To byli vojáci! Na ně bylo spolehnouti. Pomohli nám ve velmi těžké situaci udržet pořádek. Bylo to v tom šestnáctém roce, když vojsko ustupovalo.«

Trochta se osmělil a vyložil mu svou beznadějnou situaci. Za pomoc ve své nouzi nabídl mu i prsten, který si »koupil« ve Vídni za 400 Kč. Plukovník se usmál. »Nebojte se. Do Turina k Don Boskovi vám cestu zaplatím já, a prsten si koupím na památku.« Vsadil pak Trochtu do rychlíku směrem na Turin; dal mu i pro všechny případy nějaké italské peníze. Trochta se s ním srdečně rozloučil, vzal si i jeho adresu, ale nikdy ho už neviděl.

(Pokračování příště)

Nový podtajemník vaticánské Kongregace pro křesťanskou katolickou věrouku

Slovenský Otec Msgr. Jozef Zlatňanský byl 6.12.1984 jmenován sv. Otcem podtajemníkem Kongregace pro učení víry. Prefektem je tam kard. Ratzinger. P. Zlatňanský je v pořadí třetí významný pracovník kongregace. Uveřejňujeme česky rozhovor vedoucího slov. vysílání Vatikánského rozhlasu P. Senčika s P. Zlatňanským.

Monsignore, jak dlouho pracujete v kongregaci víry?

Už skoro dvacet let. Po skončení II. Vatik. sněmu, kdy jsem pracoval v sekretariátu komise pro učení víry jsem přešel na Kongregaci víry a začal jsem tam pracovat v lednu 1966, a to v oddělení pro otázky víry a mravů, posledních devět let jako vedoucí oddělení.

Mohl byste nám říci něco z historie této kongregace, která se dřív nazývala Svaté officium, a kterou mnozí, hlavně nekatolíci, prostě ztotožňovali s inkvizicí?

Historie této kongregace je velmi dlouhá, její začátky sahají do první poloviny 16. století. Je tedy nejstarší z římských kongregací. Fakt, že mnozí lidé ji často ztotožňovali se smutně známou inkvizicí, pochází asi z toho, že nerozlišovali mezi středověkou inkvizicí, španělskou inkvizicí a mezi kardinálskou komisí, kterou r. 1542 založil Pavel III. pod jménem Posvátné kongregace všeobecné nebo římské inkvizice, jež měla na starosti zkoumání bludů. Zatímco středověká inkvizice, svěšená dominikánům a františkánům, i španělská inkvizice, založena r. 1478 za vlády Ferdinand a Izabely, nebyly ryze církevní soudy, a často se v poslední fázi procedury obžalování předávali světské moci - římská kongregace, kterou založil Pavel III., vylučovala jakýkoliv zásah světské moci. Její úlohou byla obrana Církve proti bludům a naprosto neprávem by se jí připisovaly přehmaty, kterých se dopouštěla středověká nebo i španělská inkvizice. Ovšem i tyto inkvizice můžeme správně posoudit, jen když si uvědomíme povahu a kulturu oné doby. Brzo po zřízení Kongregace římské inkvizice Pavlem III. ustanovil Pius V. v r. 1571 novou kongregaci, která měla za úkol vpracovat Index zakázaných knih. V dalším historickém vývoji se

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE
KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS - ZRCADLA
8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

kongregace, založená Pavlem III. stále častěji nazývala prostě Svatým oficiem, až ji sv. Pius X. r. 1908 dal oficiálně jméno Kongregace sv. oficia. Při další reformě římské kurie papež Benedikt XV. v r. 1917 připojil ke Sv. officiu i Kongregaci pro index a to jako jedno z jejích oddělení.

Nastala po II. Vatik. koncilu nějaká změna? A jaká je dnes úloha a poslání této kongregace?

II. Vatikánský koncil přinesl i kongregaci více změn. Pavel VI. r. 1955 nejen změnil jméno Sv. oficia na Kongregaci pro věroučné otázky, ale dal jí i nové úlohy. Už se neměla starat jen o čistotu a obranu víry posouzením knih, autorů nebo nových myšlenek a názorů, ale i - a především - o pokrok a prohloubení otázek víry a mravů, které přináší nová doba. Tyto dva pohledy ovšem není možné od sebe oddělovat. Je to vidět hlavně na různých dokumentech v oblasti víry a mravů, které v posledních letech připravila a uveřejnila kongregace. Např. dokument o tajemství Církve, dále o potratu či některých otázkách sexuální etiky, o všeobecném rozřešení, o otázce kněžství žen, o posledních věcech člověka, o služebním kněžství, nebo naposled o teologii osvobození.

Na jedné straně se v těchto dokumentech poukazuje na nesprávné názory a mylná mínění, zároveň se tyto problémy prohlubují a ukazuje se jejich správné řešení. Nová situace vznikla, když byl r. 1966 zrušen Index zakázaných knih. Ztratil platnost církevní zákon, kterým se bez zvláštního povolení zakazovalo číst nebo mít u sebe knihy nebezpečné pro víru či mravy. To ovšem neznamená, že je nyní automaticky dovoleno číst všechno. Zůstává závazek svědomí vyhýbat se tomu, co může ohrozit osobní víru či mravy. Po koncilu se přišlo na to, že do úlohy prohlubovat víru a bránit ji, je nutné zapojit biskupské konference, pomocí naukových komisí, které by v jednotlivých zemích plnily stejné poslání jako Kongregace pro všeobecnou církev. Aby kongregace víc jejich práci podněcovala, organisuje s nimi setkání podle kontinentů, např. na jaře min. roku v Již. Americe a bude to i u dalších kontinentů. Důležitým bodem bylo zřízení Mezinárodní teol. komise, jež úzce spolupracuje s kongregací. Výsledky prací této komise jsou významným přínosem pro řešení teologických problémů dnešní doby. Nemůžeme opominout i změnu při posuzování knih a autorů. Dřív se

knihy odsoudily bez vyslechnutí autora, dnes už ne. Na jedné straně mají věřící právo, aby se jim v knihách předkládala ryzí nauka Církve a ne osobní názory autorů v rozporu s touto vírou, na druhé straně mají autoři právo, aby směli objasnit své názory a mínění v knihách, čili aby byli správně pochopeni. To dělá kongregace buď písemně nebo je-li nutné, ústně. *Jaké byly výsledky těchto písemných styků, příp. pohovorů s autorem? Např. v případě známých teologů Künga a Schillebeeckxa?*

Výsledky jsou různé. V některých případech autor své omyly uznal a byl ochotný je opravit at' v novém vydání své knihy nebo v nějakém článku, případně v nové knize. Jindy autor své názory písemně dostatečně neobjasnil, ani se nedostavil k rozhovoru. Tak to bylo např. v případě Hanse Künga, takže pro dobro věřících kongregace ve spolupráci s německou biskupskou konferencí byla nucena prohlásit, že ho není možné už považovat za katolického teologa. Nedávno byl zase uveřejněn list, který kongregace napsala holandskému teologovi Schillebeeckxovi ve věci jeho knihy Církevní úřad. V ní autor mezi jiným hlásá nepřijatelný názor, že v případě potřeby může sloužit mši sv. jako vedoucí společenství i věřící laik, který nemá kněžské svěcení. V neformálním rozhovoru na kongregaci a také písemně Schillebeeckx uznal nesprávnost tohoto názoru a zároveň oznámil přípravu další knihy, v které se chce věnovat podobné tematice. *A nakonec ještě jednu otázku. Jaké místo a význam zaujímá práce Kongregace pro věroučné otázky v celkové činnosti všeobecné Církve?*

Kdysi se tato kongregace nazývala Suprema S. Congregatio Sancti Officii - čili Nejvyšší posvátná kongregace svatého oficia. I když už dnes nemá nejvyšší titul, můžeme říci, že stále zaujímá ústřední místo v rámci kongregací a úřadů Sv. Stolice. Je to vidět např. i z toho, že všechny dokumenty jiných kongregací a orgánů, než se smějí uveřejnit, musejí mít z hlediska katolického učení schválení Kongregace pro věroučné otázky.

Nu - a význam práce této kongregace v celkové činnosti katolické Církve vyplývá z toho, že je pomocným orgánem Svatého Otce v plnění jeho nejvyššího učitelského úřadu chránit neporušený poklad víry a též v jeho poslání utvrzovat bratry ve víře.

/Posol, mesačník slov. katolíkov, 1985, máj/

Alexandr Heidler:

MUČEDNÍK P.A.KAJPR

(K nedožitému zlatému jubileu kněžství velkého katolického novináře a vězně hnědé i rudé diktatury.)

Před padesáti lety byl vysvěcen na kněze mučedník komunistické diktatury P. Adolf Kajpr - jesuita z Prahy.

Začal studovat se zpožděním, řadu let předtím pracoval jako dělník. Nakonec se rozhodl stát se knězem, ale s dělnickým prostředím zůstal spojen celý život. Znal dobře sociální nauku Církve, byl to člověk přímého a jasného myšlení. Snad proto si vybral za svou duchovní rodinu Tovaryšstvo Ježíšovo, o kterém kolovalo tolik pomluv a polopравd. Sám se přesvědčil, že to byla řehole kvalitních a vzdělaných lidí, ačkoliv nikdo z nich neuzíval akademických titulů - protože si to nepřál sv. Ignác z Loyoly, zakladatel tohoto řádu.

P. Kajpr byl nadaný, proto ho řádoví představení poslali na filosofická a teologická studia do Říma - kde získal doktorát z filosofie, a pak do Francie. Tím získal mezinárodní rozhled a seznámil se s obrodnými proudy francouzského katolického života.

Byl pokrokovým katolíkem, ale ne ve smyslu progresismu, který vynechává nebo zamlčuje pravdy víry, nýbrž v tom, že právě tyto pravdy prohluboval a pozoroval z méně běžných hledisek.

V roce 1935 byl vysvěcen na kněze. Nejdříve pracoval jako kazatel a vedoucí duchovních cvičení. Svým nenuceným, prostým a přece procítěným slohem si získal všude přátele.

Ale táhlo ho to k žurnalistice, ke kterému měl i schopnosti. Každý katolický časopis, který vedl, rychle ožil, i když to byl zdánlivě úzce specializovaný měsíčník jako „Posel Božského Srdce Páně.“ „Věstník hnutí apoštolátu modlitby“ - tam začínal - až se dostal k „Dorostu“, orgánu Sdružení katolické mládeže, který změnil v průbojný list mladých katolíků. Později tento časopis redigoval P. František Mikulášek, rovněž jesuita. Otec Kajpr byl vlastenec. S tím se ve své kazatelské i novinářské činnosti neskryval. Za války ho zatklo Gestapo - stejně jako řadu jiných jezuitů v Praze, byl mezi nimi novic - donašeč, snad z Jugoslávie - a dostal se nejdříve do Mauthausenu, pak do koncentračního tábora v Dachau. Když se vrátil z koncentráku, mezi dvěma diktaturami - hnědou a rudou - rozvinul P. Kajpr skvělou činnost, hlavně jako redaktor pražského Katolika. List našel útulek v jed-

nom z kanovnických domů na Hradčanech. Časopis - týdeník existoval už před okupací, obnovený po válce byl svěřen P. Kajprovi.

Nebylo tehdy snadné vyrukovat na veřejnost s katolickým jménem - jako to není snadné ani dnes. Kolikrát slyšíme „světová církev“, místo „katolická církev“. Ale Otec Kajpr byl na toto jméno hrdý a snažil se ze všech sil, aby tento list měl úroveň. Každé číslo bylo odvážným vyznáním katolické víry a jejím srozumitelným překladem do moderního jazyka, vtělením katolických zásad do živých proudů moderní doby. Tak se mu podařilo v letech 1945-48 vytvořit hodnotný týdeník, který lidé opravdu rádi četli - jeden z mála časopisů, na které čtenář čeká a nevynechá ani jediný článek.

P. Kajpr byl menší, hubený člověk. V koncentračním táboře přišel o všechny zuby a chvilku trvalo než se mohl s třetími zuby odvázat vystoupit na kazatelnu. Byl houževnatý, jakoby vyřezaný ze sukovitěho dřeva, mluvil koutkem úst, tónem trochu uštěpačným, ale přátelským, někdy i lidově drsným. Ale kdo ho chvilku poslouchal, brzo si uvědomil, jak v něm plane oheň svatého nadšení. A tím žářem dovedl zapálit i své spolupracovníky a čtenáře. Přispívatelům uměl navrhnout téma, naznačit zaměření objednaného článku a to vždy tak, aby to odpovídalo jejich vlastním

zájmům a schopnostem. Byl to ideální šéfredaktor. Myslel vždy kousek dopředu a inspiroval své kolegy. A když řekl, že váš článek má hlavu a patu, byla to velká chvála a povzbuzení k další práci.

Bohužel - v poválečném tisku nebylo většinou zvykem, říci otevřeně své mínění a nezapálit při tom trochu kadidla velkému „bratru“ na východě. Kajprův „Katolík“ to nedělal. Jeho šéfredaktor byl spravedlivý na všechny strany. Není proto divu, že se znelíbil všem. Jedni ho podezřívají z levičáctví !!! pro jeho moderní vyjadřování a sociální citění, druzí zase za orgám „církevní reakce“, zvláště od chvíle, kdy se zastal Heleny Koželuhové proti její vlastní straně. Bystrý čtenář poznal, že časopis nechce sloužit některé straně, nýbrž jen zásadám.

Kdyby byli stáli komunisté o vhodné partnery v sociální práci, byl by býval P. Kajpr takovým člověkem. Ale - vzdor opačnému tvrzení - chtějí komunisté jen lokajské kolaboranty - a něčím takovým se P. Kajpr stát nechtěl. Proto byl brzo po nástupu komunistů k moci zatčen, odsouzen v procesu s jinými vynikajícími katolickými osobnostmi do vězení, kde jako vyznavač v r. 1959 zemřel. Bylo mu 57 let. Jesuitský řád v naší vlasti může být na P. Adolfa Kajpra opravdu hrdý. Nejen na něho, a nejen v naší vlasti!

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K·H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

a

JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

**COMMERCIAL
NATIONAL
BANK**

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800

VOICE OF THE NATION

CHICAGO LATVIAN NEWSLETTER

an English Supplement to ČIKAGAS ZIŅAS

December 1985

Who goes there?

Has President Reagan met with Gorbachev on occupied Latvian territory?

Unfortunately this issue of the Newsletter must go to print prior to the Nov. 19-20 summit meeting between President Reagan and Mikhail Gorbachev, and thus we are unable to confirm whether the situation we are about to describe has happened or not. But as you read this, President Reagan may have met with the Soviet leader in a building in Geneva which legally belongs to the independent republic of Latvia.

The building, located at 5 Rue de la Paix, was bought by the Latvian nation during its years of independence, and served as its mission to the League of Nations. Following the illegal Soviet occupation and annexation of Latvia, the Swiss government took over the administration of the building. On Nov. 15, 1945 the Swiss Bundesrat stated

that „until the proprietors were able to resume their international legal capacities, or until there was a case of succession of states, this property will be administered by the Swiss government.” Since the Swiss government has not recognized the annexation of Latvia, neither of these conditions have been met. In 1947, the building was „loaned” to the USSR on a temporary basis, with the stipulation that this act of diplomatic courtesy should in no way be construed as a legal change of ownership. The building has been used by the Soviet mission in Geneva ever since.

On October 14, 1985 the Swiss government released a statement pointing out that the building, registered on lot number 2014, still belongs to the independent republic of Latvia and is recorded as such in the Geneva Record of Deeds. The Swiss emphasized that the policy recognizing this building as Latvian property is still in force and to this day has not changed.

Last year, a Soviet request for change of ownership of the building was denied by the Swiss. While the Soviets are allowed to use the building, they are responsible for upkeep and maintenance. No rent is being paid.

The American Latvian Association, along with other Latvian and Baltic organizations, have sent telegrams to President Reagan urging him not to meet with Gorbachev on occupied Latvian territory. It is felt that such a meeting would violate the longstanding US nonrecognition policy toward the illegal Soviet annexation of Latvia. The State Department has denied this, claiming that any such meeting would not compromise the nonrecognition policy.

In any case, if President Reagan has crossed the threshold at 5 Rue de la Paix in Geneva, he will be the first US President to ever set foot in Latvian territory. Unfortunately, it will have been occupied Latvian territory.

PUBLIC INFORMATION FROM NEIL F. HARTIGAN ATTORNEY GENERAL STATE OF ILLINOIS

CHICAGO, ILL., December 30, 1985 - Innocent victims of violent crimes are eligible for compensation of up to \$25,000 effective Jan. 1, 1986, Illinois Attorney General Neil F. Hartigan said today.

The previous maximum compensation for an individual victim was \$15,000.

In 1985, nearly 1,200 victims were awarded approximately \$3.6 million by the Attorney General's Office.

„We are moving toward a true victims justice system in Illinois,” Attorney General Hartigan said. „This law is intended to reduce the financial burden imposed on innocent victims of violent crime and their families, and the law is working.”

Typically, a person who qualifies under the Illinois Crime Victims Compensation Act receives money for medical and funeral expenses, loss of earnings and tuition reimbursement. There is no compensation for property loss or damage or for pain and suffering.

Persons are eligible for compensation if they are victims of crime and sustain physical injuries; if they are a survivor of the victim and were dependent upon the victim for support; or if they are related to the victim and pay reasonable medical or funeral expenses.

To be eligible, the person must report the crime to proper authorities within 72 hours and cooperate fully with law enforcement officials. In addition, the injury cannot be attributable to wrongful conduct, nor can the assailant and the victim be living together at the time the claim is filed or at the time of the final decision.

The following crimes are covered by the program:

Murder, voluntary manslaughter, kidnapping, sexual assault, deviate sexual assault, sexual relations within families, criminal sexual abuse, aggravated sexual abuse, indecent liberties with a child, heinous battery, arson, assault, reckless conduct, reckless homicide and driving under the influence (if the offender had been convicted.)

Ann Robinson is the chief of the Crime Victims Division in the Attorney General's Office.

An exciting line-up of stars will take part in the January 18-19 „WEEKEND WITH THE STARS” Telethon for Cerebral Palsy on Channel 7/WLS-TV.

Portions of the show will originate from the deck of ABC's „Love Boat”. Captain Stubbing (Gavin MacLeod) has invited a number of top performers to entertain, including: Hinton Battle of „Tap Dance Kid”, Stephanie Mills from „The Wiz”, Tom Wopat - „Dukes of Hazard”, and his Country Western Band, Jose Feliciano, Pia Zadora, Fred Travena and many, many more.

Hal Linden hosts from the Imperial Palace in Las Vegas, along with a group of top entertainers. Network hosts include John Ritter, Henry Winkler, Nancy Dussault, Florence Henderson, Robert Guillaume from the stage of the Comedy Improv in Los Angeles, and Scott Baio from Disneyland.

Locally, the show will be broadcast from the stage of Medinah Temple with Channel 7 news anchors, Dick Johnson and Mary Ann Childers, co-hosting.

The 1986 Telethon goal is \$1,500,000. Funds raised through the Telethon are used to support an extensive program of services for the disabled of the Greater Chicago area.

IN MEMORIAM

—1970—

JANUARY 8

—1986—

In loving memory of our dear Mother and grandmother

SOPHIA M. DRABEK

who passed away to her eternal reward
sixteen years ago on January 8th.

*God Bless you, Mother, in your grave,
God keep you in His care,
And may He listen to our hearts,
And hear our fervent prayers.*

*We pray that you are safe with Him
For all eternity
And He will bless you for your love
For all our family.*

*May you have peace and rest at last
From every care and woe
And may you sleep in comfort from
The wind and rain and snow.*

*God bless you for your smiling lips
And all you tried to do,
To bring us happiness on earth
and make our dreams come true.*

*And up in heaven, Mother dear,
Please say a prayer for us and all our family.*

Your loving daughter, Marie A. Mucek,
son-in-law Joseph L. Mucek,
and grand-daughters Mary-Therese and Kathy Ann Mucek

Czech Mass every Saturday Evening at 6:15 PM
at Our Lady Of the Mont in Cicero, Ill. (2414, S. 61st Ave.)